9/10
2020

DOLNOPOČERNICKÝ ZPRAVODAJ

PODZIM V ZÁMECKÉM PARKU

Foto: Roman Franta

Rehabilitace zámeckého parku

Dne 11. 9. 2020 se uskutečnilo za účasti nám. primátora Hl. m. Prahy Ing. Petra Hlubučka slavnostní otevření III. etapy tzv. francouzské části zámeckého parku v Dolních Počernicích. Této akce se zúčastnili i pozvané starostky a starostové okolních městských částí, zástupci projektanta a zhotovitele, někteří naši zastupitelé a další hosté.

V úvodu přítomné přivítal zástupce starosty naší MČ MUDr. Pavel Boček a starosta Zbyněk Richter, který připomenul dlouhou cestu rekonstrukce, kterou prošel zámecký park od druhé poloviny osmdesátých let minulého století do současnosti.

Zdůraznil, že od r. 2005 se na rehabilitaci parku finančně podílela Evropská unie, Hl. m. Praha, stát a MČ Praha – Dolní Počernice v operačních programech JPD pro cíl 2 Praha a OPPK, za což vyslovil velké poděkování. Následně promluvil Ing. Petr Hlubuček, který vyzdvihnul práci samosprávy MČ a zejména jejího starosty. Zdůraznil, že tato ukončená akce má celopražský význam a zvelebování městských částí je i zvelebováním celé Prahy. Nechybělo ani slavnostní přestřižení pásky. Celá kulturní a přírodní památka zámecký park v Dolních Počernicích tedy „povstala z popela" do současného stavu, což názorně dokumentovaly vystavené fotografie žalostného stavu parku ze zmíněné druhé poloviny minulého století v kontrastu se současností.

Závěr příjemného slunečného odpoledne proběhnul při malém občerstvení, společné debatě a krásného zpěvu operní pěvkyně paní Daniely Radosa.

Doufejme, že si náš zámecký park uchová současnou podobu ještě mnoho dalších let a bude vyhledávaným místem pro relaxaci našich občanů i návštěvníků Dolních Počernic.

***Zbyněk Richter**, starosta*

VOLBY DO SENÁTU PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY

konané dne 2. 10. – 3. 10. a 9. 10. – 10. 10. 2020

Obvod 24 – Praha 9, obec Praha - Dolní Počernice

SOUHRNNĚ O VOLIČÍCH

	Okrsky			Voliči v seznamu	Vydané obálky	Volební účast v %	Odevzdané obálky	Platné hlasy	% platných hlasů
	počet	zprac.	v %						
1. kolo	2	2	100,00	1 876	828	44,14	828	821	99,15
2. kolo	2	2	100,00	1 875	520	27,73	520	517	99,42

VÝSLEDKY HLASOVÁNÍ

Do druhého kola hlasování postoupili dva kandidáti – plk. gšt, v záloze PhDr. Eduard Stehlík, Ph.D. a David Smoljak.

Do Senátu Parlamentu ČR byl zvolen David Smoljak.

Podrobné informace najdete na webových stránkách Českého statistického úřadu
https://volby.cz/pls/senat/se2111?xjazyk=CZ&xdatum=20201002&xobvod=24&xobec=538175

JEDNÁNÍ RADY MČ PRAHA - DOLNÍ POČERNICE

RMČ na svých zasedání od 14. 7. do 2. 10. 2020 m.j.

schválila
- úpravy rozpočtu MČ Praha – Dolní Počernice na r. 2020
- smluvní vztahy na vypracování projektové dokumentace cyklostezky z Dolních Počernic do Štěrbohol, návrh programu 13. zasedání ZMČ, odpovědi na požadavky iniciativy Obecná škola dolnopočernická, smlouvu o dílo na projekt „Dolní Počernice, informovaná ves", smlouvy na pronájmy nebytových prostor v budově ÚMČ, smlouvy o zřízení věcných břemen na pozemcích MČ, odměny členům Redakční rady DPZ, zápis z likvidační komise ÚMČ, smlouvu o dílo na úpravu mostku C v zámeckém parku, smlouvy o nájmu bytů v majetku MČ, odstoupení od smlouvy s PRE na dodávku el. energie v čp. 26
- přijetí sponzorských darů pro ZŠ a MŠ
- navýšení ceny za obědy pro seniory spol. Jídelna PROFIL o 5 Kč

souhlasila
- se stavebními úpravami rodinných domů na území MČ a s vybudováním inženýrských sítí
- s provedením archeologického průzkumu na místním hřbitově
- s přidělením hrobových míst a kolumbárií na místním hřbitově
- s projektovými dokumentacemi na stavby TV Dolní Počernice – Lávky přes Rokytku a Rekonstrukce ul. Národních hrdinů
- s projektovou dokumentací na rozšíření obratiště BUS MHD na Českobrodské ul.
- s vymezením tří parkovacích míst pro ZŠ Orangery
- s poskytnutím peněžitého daru pěveckému souboru Rokytka a závodu Mladé Běchovice
- s přijetím peněžitého daru od spol. Hyundai
- s obnovením činnosti Krizového štábu MČ
- s nákupem ochranných roušek pro občany MČ

projednala
- podněty občanů na zklidnění dopravy v některých lokalitách v MČ a návrhy na jejich řešení
- podnět na podnikatelskou činnost v dočasné stavbě areálu Auto-Exner
- petici občanů, zaměřenou proti projektu spol. Central Group
- požadavek čtrnácti občanů na procesní úpravu jednání ZMČ
- Aktualizaci ZÚR č. 05 s vyjádřením kladného stanoviska RMČ

požadovala
- zřízení nové informační tabule u místního hřbitova
- zajištění zimní odstávky fontány v zámeckém parku

JEDNÁNÍ ZMČ PRAHA – DOLNÍ POČERNICE

ZMČ Praha – Dolní Počernice na svém 13. zasedání dne 15. 9. 2020

- nepřijalo žádné usnesení ve věci „Smlouvy o spolupráci se spol. Central Group 43. investiční s.r.o.
- ve věci návrhu na dopravní řešení etapy C obytného souboru Nová Úpická ponechalo v platnosti své usnesení č. 23.1 ze dne 11. 6. 2018
- schválilo převod veřejného osvětlení v zámeckém parku na Hl. m. Prahu
- schválilo změny Jednacího řádu ZMČ
- schválilo Memorandum k výstavbě nové ZŠ
- schválilo Akční plán strategického rozvoje MČ na r. 2020 – 2022
- schválilo Statut Dolnopočernického zpravodaje

Upozorňujeme zájemce o podrobnější informace z jednání Rady a Zastupitelstva MČ Praha – Dolní Počernice, že tyto jsou uveřejněny na webových stránkách MČ a v písemné podobě na ÚMČ Praha – Dolní Počernice.

Redakce DPZ

Omluva za chybný údaj

(Komentář k článku „Dvakrát měř, jednou řež aneb Nová škola - přání a realita z pohledu generací“)

Ráda bych uvedla na pravou míru jednu nepřesnost uvedenou v tomto článku z DPZ 5,6/2020:

„studie nové ZŠ nebyla odsouhlasena v ZMČ“

ZMČ odsouhlasilo pouze zadání pro výběr projektanta a ostatní rozhodování již prováděla RMČ ve spolupráci s investorem, projektantem a zástupci naší ZŠ.
Za zbylým obsahem článku a svými vyjádřenými názory ohledně nové školy si nadále stojím.

Markéta Brožová

KRIZOVÝ ŠTÁB DOLNÍ POČERNICE

Vážení občané,
v souvislosti s aktuálním vývojem pandemie Covid-19 v České republice bychom vás rádi informovali o opětovné aktivaci Krizového štábu naší městské části.

AKTUÁLNÍ INFORMACE O PANDEMII

na webových stránkách obce:
www.praha-dolnipocernice.cz

Zde po kliknutí na políčko „Koronavirus aktuálně“ naleznete nejnovější informace nejen o opatřeních celostátního charakteru, ale také o opatřeních přímo v gesci naší městské části.

Doporučujeme občanům ve vlastním zájmu průběžně sledovat média, kde jsou uváděny aktuální informace.

KONTAKT NA KRIZOVÝ ŠTÁB:

MUDr. Pavel Boček: 606 636 307
dpocernice@dpocernice.cz
podatelna@dpocernice.cz

Předem děkujeme za Vaše dotazy a náměty.

VÝDEJ DEZINFEKCE:

pro všechny obyvatele Dolních Počernic
ÚT + ČT 13:00–17:00
budova Informačního centra - Oáza Dolní Počernice, Stará obec 6, 190 12 Praha 9 (naproti poště)

OCHRANNÉ POMŮCKY:

pro občany ve věku od 75 let výše a pro osoby mladšího věku s vážnými zdravotními problémy:
- je po předchozí domluvě k dispozici dovážka do domu
- v případě potřeby kontaktujte Infocentrum na tel. čísle: 604 472 770 , 281 865 754

ZA KRIZOVÝ ŠTÁB DOLNÍ POČERNICE

Zbyněk Richter	**Pavel Boček**	**Edita Hejdová**	**Draha Kráčmarová**
starosta	místostarosta	tajemnice	členka KŠ

Vítáme vás u nově zřízené pečovatelské služby
ÚSMĚV pro seniory

Dovolte, abych se vám představila. V roce 2010 jsem vystudovala obor Sociální pedagogika a od té doby se starám o seniory. V roce 2013 jsem nastoupila jako pečovatelka v SOS Bulovka v Praze – terénní služba. Následně jsem působila v Českém červeném kříži na Praze 9 na pozici sociální pracovník a později jsem se stala vedoucí pečovatelské služby. Nyní bych vás ráda uvítala v nově zřízené terénní pečovatelské službě v Dolních Počernicích.

Komu je služba určena
Služba je určena seniorům, osobám všech věkových kategorií se zdravotním postižením či s onemocněním, rodinám s dětmi, které se nacházejí v nepříznivé sociální situaci.

Kdy a kde je služba k dispozici
Každý všední den v 7:00–19:00 u vás doma
v Praze-Dolních Počernicích.

S čím můžeme pomoci
- základní sociální poradenství, např. pokud si s něčím nebudete vědět rady nebo budete potřebovat pomoc s vyřízením příspěvků, dávek, vhodnější sociální služby apod.
- samozřejmostí je pro nás individuální a citlivý přístup k našim zákazníkům se zachováním důvěrnosti sdělovaných informací.

Platba za úkony
Nabízíme pomoc při úkonech osobní hygieny včetně pohybu doma i venku, doprovod k lékaři, na úřady či do školských zařízení, pomoc při jídle a obstarávání běžných nákupů v ceně 140 Kč/úkon/hod. Dále poskytujeme praní a žehlení prádla za 50 až 80 Kč/kg, přepravu vozidlem za 15 Kč/km a také venčení psů za 180 Kč/hod.

Rádi vám sdělíme podrobnější informace.

KONTAKTY:
Bc. Monika Vorlíčková – tel: **703 372 923**
Iva Zápotocká – tel: **703 374 036**
email: usmevproseniory@seznam.cz

Vzpomínka na Prof. MUDr. Oldřicha Čecha, DrSc.

Při vzpomínce na prof. Čecha se mi vždy vybaví slova mého otce Zdeňka (1931–1994) a jeho nadšené vyprávění o kamarádství chlapců ze sousedství. V malém domku v ulici Na Vinohradech (dnes Rudníkovská) Oldřich s Evženem a Přemkem vyrůstali v nesmírně skromných poměrech, otec pracoval na železnici a maminka byla švadlena. Oba rodiče byli úžasní, přímí a poctiví lidé. „Kluci" spolu sportovali, chodili v Dolních Počernicích do školy a do Sokola, a byť dětství bylo zčásti vyplněno 2. světovou válkou, často se ve vzpomínkách Profesor Čech k němu vracel.

Vystudoval reálné gymnázium a chtěl studovat medicínu. Tam byl také přijat a promoval v roce 1952. Svou lékařskou dráhu začínal na Kladně, které předurčilo jeho pozdější spolupráci s Poldi Kladno. Tam se vyráběly ty nejkvalitnější druhy oceli.

Na kvalitní a na svou dobu moderní kladenskou nemocnici vzpomínal prof. Čech takto: „Málokde měl mladý ortoped chirurgicky orientovaný tolik možností proniknout do tajů oboru, vyoperovat se." Po pěti letech po vyhraném konkursu se dostává na kliniku profesora Zahradníčka, kterého nesmírně obdivoval, do Prahy. Profesor Zahradníček změnil totiž ortopedii z oboru sádrovacího na obor chirurgický, a to mu bylo blízké. V roce 1963 se stává primářem ortopedické kliniky Na Bojišti a díky nástupu svobodnější doby má možnost cestovat do západní Evropy a seznamovat se s největšími odborníky ve svém oboru. Ve švýcarském Sant Gallenu na klinice spolu s kolegou Stryhalem sledovali novou metodu osteosyntéz. Do Švýcarska tenkrát jeli v zimě na letních pneumatikách, auto plné jídla, jelikož valuty nebyly k dispozici. Ihned po návratu se pak začal plně věnovat zavádění progresivních operačních metod. Druhým obrovským skokem, nejen v tehdy československé ortopedii, který profesor Čech prosadil, byla endoprotetika kyčelního kloubu. Pochopil, že pro pacienty s těžkou coxarthrozou je právě totální endoprotéza řešením, jak jim pomoci od bolesti a znovu být mobilní. A tak v únoru 1969 provedl prof. Čech první operaci totální endoprotézy. Velmi tuto metodu prosazoval, jezdil do nemocnic po celé republice a učil primáře a lékaře těchto nemocnic endoprotézy kyčelních kloubů operovat. Dalších téměř 30 let je naplněno prací na Klinice v Praze Na Bojišti a hlavně pak v nemocnici na Královských Vinohradech, kde vybudoval Ortopedickou kliniku FNKV a dlouho stál v jejím čele. Učil, publikoval, operoval, ambuloval, pořádal kongresy, přednášel po celém světě. Charakterizují jej vlastnosti jako nezlomnost, vytrvalost, zaťatost, urputnost dosáhnout cíle ku prospěchu pacientů. Oddanost oboru by vůbec nebyla možná, pokud by neměl bezbřehou pomoc rodiny, manželky Hedy, dětí a bratrů.

Určitě velká část počernických občanů si jej pamatuje, jak ještě v pokročilém věku pomáhal ve své ambulanci (Centrum profesora Čecha na Černém Mostě).

S laskavou pomocí rodiny a za použití knihy: *„Nikdy jsem se nenudil. Neměl jsem na to čas"* Prof. MUDr. Oldřicha Čecha, DrSc. vzpomínal ***MUDr. Pavel Boček.***

P.S. Knihu velmi doporučuji

CHŘIPKA Očkovat? Neočkovat?

Chřipka je vysoce nakažlivé onemocnění. Postihovala lidstvo odedávna, každým rokem probíhaly epidemie, v některých letech byl průběh onemocnění velmi závažný. Chřipka se může vyskytnout v kterémkoliv ročním období, nejčastěji se vyskytuje v zimních měsících a na začátku jara.

Rozeznáváme tři typy chřipkových virů: A, B a C. Viry chřipky A vyvolaly všechny velké epidemie a pandemie. Epidemie probíhají téměř každý rok, pandemie se objevují většinou každých 30 let. Největší pandemie ve 20. století proběhla v letech 1918 – 1920, kdy zemřelo asi 30 milionů lidí, některé zdroje uvádí až 50 milionů lidí. Během epidemií a pandemií chřipky zemřelo ve 20. století více lidí než v obou světových válkách. Virus chřipky B vyvolává menší epidemie. Virus chřipky typu C způsobuje jen zřídka lehčí infekce horních cest dýchacích.

Onemocnění začíná náhle z plného zdraví celkovými příznaky: horečka až 38 – 40 stupňů, zimnice, bolesti hlavy, suchý neproduktivní kašel, někdy se přidá i zánět nosohltanu, bolesti svalů, kloubů, zad, celková únava a vyčerpanost. Může být i nevolnost, zvracení, průjem nebo zácpa. Postupně začne nemocný vykašlávat vazký hlen. U nekomplikovaných případů ustoupí příznaky do 3 – 4 dnů, ostatní za 7 – 10 dnů. Únava může přetrvávat i měsíc. Komplikací chřipky jsou záněty plic či postižení srdce.

Dosud neexistuje absolutně spolehlivá ochrana, ale je možné výskyt i průběh onemocnění ovlivnit. Nejlepší ochranu poskytuje očkování. (Samozřejmě také hygiena rukou, vyhýbat se prostředím s velkým počtem osob, při nachlazení nosit roušku, větrat místnosti.) Proočkovanost je v České republice velmi nízká, uvádí se 2 – 4%, v západních zemích dosahuje asi 10%.

Vzhledem k nízkému výskytu chřipky a díky obecně laděnému názoru, že je lepší neočkovat, objednal náš stát 800 tisíc vakcín. Od jara se však celý svět potýká s pandemií, způsobenou virem COVID-19. Prodělaná infekce „COVIDem" může zanechat nežádoucí účinky a jistě organismus oslabí. stejně tak bude velmi těžké rozlišit, zda teploty a únava, či jiné příznaky lze připsat viru chřipky či koronaviru .

Proto zvláště v letošním roce je moje doporučení pro seniory, či osoby oslabené imunitně, či nějakým závažným interním onemocněním: nechejte se očkovat. Podle kuloárních zpráv někteří obvodní lékaři mají vakcín nedostatek, někteří naopak přebytek.

MUDr. Pavel Boček

ZASTUPITELÉ ODPOVÍDAJÍ

Vážení čtenáři,

rádi bychom vám představili novou rubriku „Zastupitelé odpovídají“, prostřednictvím které budete průběžně seznamováni s názory a postoji zastupitelů naší městské části k aktuálním tématům v obci. Všem zastupitelům bude vždy v dostatečném časovém předstihu zaslána stejná otázka, ke které se mohou vyjádřit v daném rozsahu (maximálně 712 znaků včetně mezer). Věříme, že nová rubrika bude ve výsledku pro všechny přínosná a zajímavá.

Jako první byla zastupitelům položena otázka:

„Jakým způsobem podle Vás ovlivní Pražský okruh naši městskou část?“

MUDr. Pavel Boček, STAN

První otázka v nové rubrice je rozhodně z kategorie problémů, které nejsou mojí odbornosti blízké. Nicméně, žiji v Dolních Počernicích 60 let. Pozoruji, jak jsou hlavní komunikace v naší obci rok od roku zatíženější osobní dopravou. Mám na mysli hlavně ulici Českobrodská a ulici Národních hrdinů. Pro mnoho řidičů tak slouží jako zkratky či jako objízdné trasy při častých zácpách na D11/hradecké/, na Jižní spojce a z Mladoboleslavské dálnice. Osobně si myslím, že okruh tu měl být už dávno. Proto vítám jakékoli posuny pro výstavbu 511 úseku mezi Běchovicemi a D1. Nikdy nelze uspokojit všechny občany, ač některým občanům se to nemusí líbit, pevně věřím, že naší městské části to pomůže.

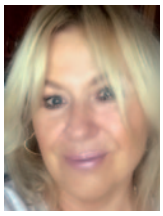

Danka Exnerová, ODS

Pražský okruh byl vždy jeden z nejdůležitějších bodů k projednávání ZMČ. Naším cílem bylo nepřijmout souhlasné stanovisko ke stavbám 510 a 511 Pražského okruhu, pokud nebude prokazatelně deklarováno dodržení hygienických limitů z jejich provozu – intenzita dopravy, ekologický dopad na životní prostředí v dotčené lokalitě, to jest na naši MČ, viz. zápisy z jednotlivých zastupitelstev k tomuto tématu uveřejněných na webu MČ. Nejsem přesvědčená, že Pražský okruh přinese pozitivní dopady na naši lokalitu právě v kvalitě ovzduší a ve snížení intenzity dopravy.

Ing. Jiří Falc, DOLNÍ 2018

Zprovozněním SOK511 a přeložky I/12 podle dopravního modelu TSK z dokumentace EIA poklesne intenzita dopravy na Štěrboholské spojce z 79,3tis. na 77,3tis. vozidel za den. Na Pražském okruhu dojde k souběhu tranzitní a městské dopravy a při předpokládaném nárůstu počtu vozidel z cca 80tis. na dvojnásobek lze předpokládat dopravní komplikace s dopadem na celé Dolní Počernice. S tím souvisí rizika pro životní prostředí, zejména v oblastech mimo doslech a dohled dálničního tělesa. Pražský okruh má být okruh kolem Prahy, a ne dálnicí procházející obytnou zástavbou. Toto mj. odporuje i rozhodnutí EU č.1315/2013, přestože se předpokládá spolufinancování ze zdrojů Evropské unie.

Mgr. et Mgr. Petr Hartoš, ODS

Desítky let existují plány Městského a Pražského okruhu. Aktuálně není zcela hotové NIC. Je to společná ostuda nevládních organizací, sobeckých městských částí, málo akceschopného magistrátu a státu. Pražský okruh u nás rovná se etapy 510 a 511. Na tu první si museli zvyknout starousedlíci, a pro ty nově příchozí je dálniční most součástí reality. Ke Starému městu také patří turisté a k Vinohradům tramvaje se vším, co je toho součástí. Na celkové vyhodnocení dopadů si budeme muset počkat, až se dostaví oba okruhy. Věřím současnému úspěšnému vedení obce, že prosadí maximum možných ochranných opatření. Nehotové NIC vede řidiče odjinud k tomu, že Dolní Počernice využívají jako zkratku. A to vadí!

Ing. Tomáš Jílek, ODS

Plně si uvědomuji, že stávající trasování Pražského okruhu (SOKP) není pro naši MČ ideální. Je to tím, že přemostění Počernického rybníku již bylo vybudováno a vedení navazujících úseků se této skutečnosti přizpůsobuje. Ale představa, že je možno v současné fázi přípravy tuto skutečnost změnit, je nereálná. Proto zaměřme snahu na prosazení těchto opatření:

- do projektu zapracovat prvky pro maximální ochranu životního prostředí
- podporovat co nejvyšší kontinuální propustnost SOKP s cílem minimalizovat dopravní kongesce v intravilánu naší MČ
- intenzivně prosazovat urychlení přípravy a realizace aglomeračního okruhu na území Středočeského kraje, který by odlehčil SOKP.

Mgr. Tomáš V. F. Jirsák, KDU-ČSL

Okruh je NUTNÝ, ale varianta přes náš rybník přivede do Počernic mj. tranzitní dopravu z D1, tedy ještě více aut. Nejen na most, kde je už dnes výrazně překračována kapacita, ale – zejména při zácpách – i na další komunikace v obci, jako už nyní. To s sebou bezesporu nese výrazné zhoršení životního prostředí, hlavně velký nárůst život ohrožujícího znečištění a nepříjemného hluku. Ve shodě s pražskou KDU-ČSL dlouhodobě usiluji o to, aby se aspoň tranzitní doprava (nejen kamionová) vedla jinudy. Optimálním řešením je urychlená modernizace AGLOMERAČNÍHO OKRUHU, který je součástí schválené dopravní koncepce Prahy a okolí do 2030. Současně se zasazuji o opatření omezující škodlivé dopady okruhu na naši obec.

PhDr. Drahoslava Kráčmarová, Ph.D., DOLNÍ 2018

Myslím, že stejně jako velká část lidí, jsem Pražský okruh (PO) vnímala zkrátka jako fakt – jako jasně danou skutečnost s převahou pozitiv. S přistěhováním do Dolních Počernic jsem se přirozeně o celý projekt začala blíže zajímat z jiné perspektivy. Projekt PO se dle mého názoru postupem času dostal do situace, kdy popírá sám sebe. Obchvat totiž prochází přímo městskými částmi. V současné době tedy můžu říci, že na základě relevantních informací vnímám dopady PO na život v Dolních Počernicích jednoznačně negativně, a to v oblasti dopravy i životního prostředí (emise, imise, hluk), kdy už nyní jsou atakovány platné limity. Jsem přesvědčena, že PO celkově zhorší kvalitu života v naší městské části.

Ing. Miloslav Král, ODS

Jsem přesvědčen, že propojení Pražského okruhu(PO) mezi mostem přes rybník a dálnicí D1 bude přínosem pro většinu obyvatel Dolních Počernic. Kamiony, které přijíždějí ze severu od dálnic D8, D10 a D11, budou pokračovat po novém PO na D1 a D5 a nepojedou po Štěrboholské radiále, která je v současné době neúměrně přetížena a často zde dochází ke kolapsu. Tuto situaci řeší řidiči tím, že sjíždí na ulici Českobrodskou, nebo Nár. hrdinů, a tak velmi znepříjemňují život zdejším obyvatelům. Tyto dvě ulice jsou páteří historické části, kde jsou předškolní i školní zařízení, Domov dětí, MÚ, pošta, a jiné instituce důležité pro chod MČ. Jako zastupitelé bychom se měli zasadit o to, aby zde bylo klidno a bezpečno.

Štěpánka Kratochvílová, PRO Dolní Počernice

Osobně si myslím, že se uleví pražským ulicím i obyvatelům. Pokud budou moct auta na Černém Mostě pokračovat ve směru na brněnskou dálnici, umožní to odvést dopravu z místních vytížených ulic např. Národních hrdinů a z Českobrodské.

JUDr. Petr Kšáda, STAN

Jako většina věcí, které v životě potkáváme, přinese i Pražský okruh svá pozitiva, ale také negativa. Mě při úvahách o Pražském okruhu napadá jiná vážná otázka. *Co bychom měli udělat pro to, aby negativní dopady této stavby byly pro naší městkou část co nejmenší?* Spíše než diskuse nad konstatováním kladů, či naopak zdůrazňováním nevýhod, si myslím, že by se touto záležitostí měla zabývat pracovní skupina z řad našich zastupitelů, složená napříč politickými názory, která by spojila své síly. Někdo může přispět technickými znalostmi, jiný tím, jak obratně postupovat v rámci stavebních předpisů, další třeba zkušeností, jak jednat s realizátory tak velké stavby a jak se vyvarovat minulých omylů či nezdarů.

doc. PhDr. Iva Poláčková Šolcová, Ph.D., DOLNÍ 2018

Pražský okruh (PO) není obchvatem Prahy ani Dolních Počernic, je to dálniční průtah metropolí a Počernicemi. Ovlivňuje a bude ovlivňovat Počernice pouze negativně, ať už z perspektivy životního prostředí, zdraví či kvality života. Dopravní intenzity každoročně rostou a zvýšení kapacit PO znamená logicky jen více vozidel, zátěže a znečištění. Ačkoliv jsou cesty v Dolních Počernicích budovány přes 1500 let, tato je jediná, která ignoruje pravidla (kolaudační, normová, legislativní, územního rozvoje ad.), topografii krajiny, neslouží jako komunikace místním a ani nezpřístupňuje lokální zboží či zdroje. Je to zastaralý, extrémně nákladný a nefunkční pomník zcela liché „představy" rozvoje civilizace.

Zbyněk Richter, ODS

Stavba SOKP se dle mého názoru projeví v naší MČ pozitivně. Navýší se sice provoz na stavbách 510 a 511, toto však bude kompenzováno účinnými protihlukovými opatřeními. Je zřejmé, že kamionová doprava bude odvedena přímo na dálnici D1 a nepovede po Štěrboholské radiále, což pozitivně ovlivní nejen jižní část Dolních Počernic a provoz na ul. Národních hrdinů, ale i jiné lokality v HMP, zejména Jižní spojku a Spořilov. V této souvislosti je třeba realizovat i další dopravní stavby jako např. křižovatka Beranka, přeložka silnice I/12 Českobrodská a Městský okruh. Volání odpůrců SOKP po tzv. Regionální variantě, nemá v současné době reálnou oporu, což jasně prokázal posudek ČVUT – fakulta dopravní.

Petr Stránský, ODS

Značně, nejenom ovlivní, ale už ovlivňuje. Jedná se o stavbu, která má přímo dopravní dopad na D. Počernice, ale i jako nadřazená síť na celou Prahu. Pražský okruh (PO) se buduje již desetiletí a jeho nedostavěnost se projevuje v celé Praze. Dochází k přetěžování dopravy v naší MČ i v ulici Českobrodská a Nár. hrdinů. Dopravní kolony z okolí Běchovic, Hor. Počernic a Šterbohol jsou toho důkazem.

S plánovanou dostavbou PO, stavby SO č. 511 (spojení s dálnicí), očekávám uvolnění neprůjezdné Štěrboholské radiály a tím zklidnění dopravní situace v D. P.

Vítám další krok, který navazuje na kladné posouzení stavby o vlivu na životní prostředí, a to vydání rozhodnutí o UR SO 511, byť zatím jen nepravomocné.

Mgr. Jan Šroubek, PRO Dolní Počernice

Já si myslím, že v konečné fázi kladně. Je potřeba brát tuto stavbu z pohledu celých Dolních Počernic a Pražský okruh dostavět co nejdříve, zejména stavbu 511 Běchovice – D1. Tato chybějící část odvede kamionovou dopravu ze Štěrboholské spojky a uleví, tak každodennímu provozu v Dolních Počernicích. Zejména křižovatce Národních hrdinů/Českobrodská, ulicím Svatoňovická, Rudníkovská, Dubenecká, atd. V této souvislosti je třeba realizovat účinná protihluková opatření na mostě přes Počernický rybník a přeložku silnice I/12 kopírující ulici Českobrodskou s vyústěním za Újezdem nad Lesy v k. ú. Květnice.

Ing. Pavel Vermach, Ph.D., DOLNÍ 2018

Silniční okruh kolem Prahy je součástí transevropské dopravní sítě TEN-T. Do Dolních Počernic zavádí tranzitní kamionovou dopravu, která sem nepatří. Vydané územní rozhodnutí akceptované Radou naší MČ, pokud nabyde právní moci, bude mít fatální důsledky. Počet vozidel se přibližně zdvojnásobí. Hluk a exhalace vzrostou a různou měrou zasáhnou celou městskou část. Nájezd u rybníka bude zrušen. Kdo uvěřil, že nám dálnice pomůže, záhy zjistí, jak odlišná je realita. Pro ilustraci - v úseku 510 nejsou již 20 let plněny kolaudační podmínky. Řešení? Stavbu 510 a 511 prosadit jako městskou komunikaci a výhledově vyloučit tranzit, celou trasu protihlukově chránit a zabránit zužování izolační zeleně.

Pokud vás zaujalo vyjádření některého ze zastupitelů a rádi byste získali doplňující informace, obraťte se přímo na autora příspěvku. (Kontaktní údaje naleznete na webových stránkách https://praha-dolnipocernice.cz/zastupitele-mc)

Redakční rada DPZ

Eduard Stehlík – historik nebo voják?

Nedávno se na dolnopočernických nástěnkách začaly objevovat plakáty s různými fotografiemi člověka, který byl dlouhá léta naším sousedem. Tentokrát se k nám vrátil jako kandidát našeho obvodu do Senátu Parlamentu České republiky. To je vhodná příležitost, položit mu pár otázek pro naši rubriku rozhovorů, v nichž představujeme pozoruhodné osudy našich sousedů.

Edo, děkuji, že sis během hektických dnů vrcholící předvolební kampaně udělal čas na rozhovor, a začnu od kolébky. Kde ses narodil a kde jsi vyrůstal?

plk. gšt. v záloze
PhDr. ***Eduard STEHLÍK****,*
Ph.D., MBA

Narodil jsem se v Praze – u Apolináře, jako velká část Pražanů, od dětství jsem bydlel na Červeném vrchu v Praze 6 a moje dětství a dospívání bylo až do mých pětadvaceti let spojeno s Prahou 6, Červeným vrchem, Divokou Šárkou a blízkým okolím. Potom jsem žil krátce na Jižním Městě a následovalo asi 20 let v Dolních Počernicích.

O historii ses zajímal už od dětství? Co Tě k ní přivedlo?

Ano, bylo to již v útlém věku kolem šesti sedmi let. Z mého bydliště jsem to neměl daleko do Vojenského muzea, které tehdy ještě sídlilo ve Schwarzenberském paláci na Hradčanech. Vzpomínám si, že mě tam – asi pod vlivem některého z filmů z Vávrovy „husitské trilogie" – velice zaujala historická expozice. V ní mě upoutaly malé figurky husitů, bojové vozy a obléhací praky (tehdy jsem pochopitelně netušil, že je jejich autorem Eduard Wagner, fantastický důstojník, který se právě tomuto období našich dějin věnoval). A já jsem se od té doby chtěl dozvědět něco víc o tom, jak husité „mlátili" ty zlé křižáky. Maminka tehdy učila na střední ekonomické škole pro pracující na Vinohradech a zmínila se o tom své kolegyni, která vyučovala dějepis. Ta nabídla mamince, ať přijdu, až bude přednášet o husitství. Šel jsem tam a po návratu mamince řekl, že to byla hrozná doba, v jaké ti lidé tehdy žili. Ona dějepisářka mi pak vzkázala, že je to nic, proti hrůze ve které žijeme my. Bylo to na počátku 70. let – a právě se rozebíhala normalizace…

Další vzpomínka, která se mi vybavuje, je asi z první druhé třídy, kdy jsem se vrátil ze školy a řekl tatínkovi: „Ten Lenin, to byl hrdina!" Tatínkovi tak trochu ztuhly rysy a vzal nás s bratrem k Žatci, kde je linie malých pevnůstek z první republiky – tzv. řopíků, a řekl nám: „Ti chlapi, co tady chtěli bránit republiku, to byli hrdinové!" A když jsme tehdy pevnůstky prolézali, viděli střílny, temná zákoutí, moc to na mě zapůsobilo a snažil jsem se o „bunkrech" zjistit něco víc. Zpočátku mě zajímaly technické parametry, tloušťky stěn, druhy výzbroje, později i to, kdo objekty stavěl a kdo je měl bránit. Tím jsem se dostal ke konkrétním lidem a jejich osudům. A o tom vlastně celá historie je.

Takže od počátku to byla vojenská historie?

Ano, vždy to bylo spojeno s armádou. A to přesto, že nikdo z rodičů či prarodičů v armádě jako voják z povolání nesloužil. O mně se ale od malička vědělo, že mě zajímá vojenská historie, zbraně. Takže vždy, když do školy – od základní až po vysokou – přišli vojenští náboráři, posílali je za mnou. Ale před listopadem 1989 to nebyla armáda, ve které bych chtěl sloužit. Nakonec jsem začal směřovat k učitelství. Vystudoval jsem na Filosofické fakultě UK dvojobor – historie a ruština, doktorát jsem si udělal z historie a pedagogiky a mohl jsem jít učit (mnoho mých spolužáků, či spíše spolužaček také učilo, či dodnes učí, respektive stojí v čele různých vzdělávacích institucí). Jenže nejdřív jsem musel na povinnou vojnu. Jako absolvent vojenské katedry VŠ, což byl mimochodem jeden z nejnepříjemnějších zážitků s armádou, jsem mohl jít na vojnu jen na jeden rok, ale ani tak to nebylo nic příjemného. Ale to se již změnil režim (na vojně jsem byl v letech 1990-91) a já jsem se chystal vrátit jako civilní zaměstnanec do Vojenského historického ústavu. Tam se mezitím zásadně proměnila personální sestava. Odešli typičtí komunističtí lampasáci a nastoupili rehabilitovaní důstojníci a historici, kteří byli vyhozeni za normalizace, včetně staronového šéfa generála Tibora Hochsteigera. A ten mě jednoho dne potkal a zeptal se mě, jestli bych v té uniformě nechtěl zůstat. A já jsem si najednou uvědomil, že všechny bloky, které jsem do té doby vůči službě v armádě měl, padly. Teď to již byla demokratická armáda demokratického státu. Takže jsem byl v roce 1992 aktivován jako voják z povolání a od řadového historika VHÚ jsem se postupně vypracoval až na pozici zástupce ředitele.

V srpnu 2012 jsem byl z VHÚ přeložen na Ministerstvo obrany, kde jsem nejprve dělal poradce ministru Alexandru Vondrovi a poté v rychlém sledu dalším čtyřem ministrům za pouhého jeden a půl roku. Karolína Peak byla ve funkci osm dní, poté resort řídil zhruba tři měsíce premiér Petr Nečas, potom nastoupil Vlastimil Picek a nějakou dobu jsem dělal poradce ještě za éry Martina Stropnického. Ten si svůj tým obměňoval a já jsem byl ustanoven ředitelem odboru pro válečné veterány, který jsem řídil od března 2014 do prosince loňského roku, tedy bezmála šest let.

Vysvětlil jsi nám, jak ses dostal k historii i do armády. Zajímalo by mě, jaký máš vztah k vojenství.

K posunu, kdy jsem se od historie dostával postupně k bezpečnostní problematice a – řekněme – k současným problémům ve světě, začalo naplno docházet od roku 2004, kdy mě tehdejší náčelník Generálního štábu AČR generál Pavel Štefka požádal o sepsání knihy k blížícímu se 85. výročí Generálního štábu, který vznikl v roce 1919. A ta kniha od té doby již existuje ve čtvrtém vydání, protože měla mimořádný ohlas a každých pět let ji chtěli doplnit a znovu vydat. No a na základě této knížky jsem byl osloven, zda bych napsal knihu o moderních speciálních silách naší armády. To byla obrovská výzva, protože operace speciálních sil jsou doteď utajované a ani o vlastní jednotce – 601. skupině speciálních sil – se moc nemluví, či spíše nesmí mluvit. A já dostal zvláštní povolení, pravidelně jsem za nimi do Prostějova, kde útvar sídlí, jezdil a na základě desítek rozhovorů vznikla velká kniha Dum spiro, spero (Dokud dýchám, doufám), což je motto 601. skupiny speciálních sil. Souběžně navíc vznikala i kniha o speciální policejní jednotce – tzv. URNě. A tak jsem se dostal od první republiky, kde jsem byl pevně zakotvený, k současným záležitostem. Nesmím zapomenout, že jsem navíc v letech 1998 až 2004 přednášel na FSV UK dějiny mezinárodních vztahů, stejně jako o válkách a ozbrojených konfliktech po roce 1945 i o mezinárodním

terorismu. Mimochodem, mezi mými studenty z té doby můžete nalézt například našeho současného velvyslance u NATO Jakuba Landovského, současného ministra zahraničí Tomáše Petříčka, anebo pražského zastupitele a starostu Prahy 7 Jana Čižinského.

Definitivní posun od historických témat k žhavé vojenské současnosti přišel s vysláním do Kurzu generálního štábu na Univerzitě obrany v Brně, kde jsem si doplnil nejvyšší vojenské vzdělání, jakého je možné v České republice dosáhnout. To pro mě byla další velká výzva, protože to, co jiní moji spolužáci v kurzu znali z praxe „od vojsk", jsem si musel dostudovat. Přestože jsem již v té době v armádě sloužil přes dvacet let, vždy na mě někdo vytáhl, že jsem „jen historik". To mě motivovalo kurs nejen dokončit, ale dokončit ho s co nejlepším výsledkem. Nakonec jsem z 23 posluchačů skončil prospěchem na čtvrtém místě.

Od té doby jsem se prioritně věnoval především moderním věcem, začal jsem se podrobněji zajímat o současnou bezpečnostní problematiku, otázky vedení hybridní války, informační bezpečnost a jiné. Napomohly tomu i kontakty s mými spolužáky z kursu, mezi kterými byl například generál Karel Řehka, který dnes šéfuje NÚKIB, prohloubila se přátelství s veliteli speciálních sil, vojenskými lékaři i specialisty dalších vojenských odborností. Takže historie mi dala solidní základ, velký všeobecný rozhled, ale i znalosti o tom, jak byly dějiny různě zneužívány, čehož jsme bohužel svědky i nyní.

Současně jsem se díky profesi historika dostával i k informacím o dění v zahraničí, protože jsem byl deset let prezidentem České komise pro vojenské dějiny – členky Mezinárodní komise pro vojenské dějiny. Každoročně jsem tak mohl vyjíždět na kongresy v zahraničí, kde jsem se setkával s kolegy z celého světa. Mezinárodní problematika mě neopustila ani potom, kdy jsem jako ředitel odboru pro válečné veterány na MO ČR zodpovídal mimo jiné i za obnovu válečných hrobů našich legionářů a vojáků nejen v Rusku, Velké Británii a ve Francii, ale třeba také v Srbsku, či dokonce v Japonsku. Díky tomu jsem objel celý svět. Vedl jsem nesmírně obtížná jednání v Rusku nebo i na Ukrajině ohledně obnovy našich válečných hrobů. Často jsem působil i v nepřátelském prostředí, zažíval jsem různé naschvály, jako například blokování odletu leteckého speciálu, nevydávání víz i jiné obstrukce, aby nám byla naše práce maximálně ztěžována. To vše mě postupně přivedlo od historie k současnosti.

Od konce loňského roku v armádě nejsi, ale když jsi byl, cítil ses víc jako historik nebo voják?

Zpočátku to byl rozhodně spíš historik v uniformě, ale posledních tak patnáct dvacet let jednoznačně voják. Začalo se to lámat, jak jsem uvedl, kolem roku 2004, kdy jsem začal intenzivně jezdit po různých útvarech naší armády a našel jsem si tam kamarády. Z muzeální budovy Vojenského historického ústavu jsem se dostal mezi živé vojáky. A musím říct, že jsem byl tehdy jediný vojenský historik, který takto jezdil k útvarům sbírat informace a fotografie. Postupně jsem díky tomu mohl začít propagovat moderní Armádu České republiky na veřejnosti, vypravovat konkrétní příběhy našich novodobých hrdinů, hájit ty statečné kluky a holky, kteří pro nás riskují své životy a někdo je uboze nálepkuje jako žoldáky. Takže asi v tom roce 2004 se ze mne stal člověk sice s historickým vzděláním, který se ale začal cítit více vojákem, než historikem.

S letci RAF Jaroslavem Hofrichterem a Imrichem Gablechem při odhalení pomníku Okřídleného lva 17. června 2014 v Praze

Ale pořád je to voják teoretik. Táhlo Tě to do – nechci říci do války, ale do akce?

Ano, do misí jsem chtěl vyjet, ale když jsem pracoval na VHÚ, nebyl tehdy zájem, aby někdo podobný do zahraničí vyjížděl. Potom jsem ale s jedním kolegou absolvoval ve Washingtonu tzv. „combat historian course" (kurs pro bojové historiky – pozn. aut.), protože Američané to mají nastaveno tak, že v rámci každého štábu vyráží člověk, který má za úkol sbírat informace, fotografie, vyhodnocovat a zpracovávat je pro muzeální a historické účely …

Kronikář?

Ano, takový kronikář. Často jsou to lidé, kteří hned jako druzí po zpravodajských důstojnících mluví s lidmi, když se něco stane. Mnohdy jde o lidi povolané ze zálohy – policajty, detektivy, šerify, kteří se umějí ptát, umějí navázat kontakt, dostat z lidí informace. To vše se nahrává, a jde o mimořádně cenný zdroj informací, protože mluví s účastníky událostí často několik minut nebo hodin po tom, co se odehrály. Tím kurzem jsme ještě s jedním kolegou, který bohužel před čtyřmi lety náhle zemřel, prošli a předpokládali jsme, že budeme záhy někam vysláni. To se v mém případě bohužel nestalo. Podařilo se mi vyjet do míst konfliktů, ale jen na krátké cesty, kdy jsem například doprovázel náčelníka Generálního štábu do Afghánistánu. V roce 2018 se vše změnilo, z iniciativy zástupce náčelníka Generálního štábu jsem se měl zapojit do přípravy vojáků do misí, účasti v nich a jejich následného vyhodnocování, ale moje tehdejší nadřízená na MO ČR udělala vše pro to, aby se tento plán nemohl zrealizovat. Byl jsem kompletně vystrojený, očkovaný do tropických podmínek, týden na to jsem měl odjíždět do Mali, s tím, že bude následovat Irák, Afghánistán a Sinaj. Ale ona paní se do toho vložila a zablokovala to.

Je Ti to líto?

Hodně! A neodpustil jsem jí to. Mimochodem, pokud se nemýlím, bydlí nově právě tady v Dolních Počernicích.

Dokázal bys říci, co Tě z Tvé tak pestré životní zkušenosti nejvíce bavilo a co považuješ za největší úspěch?

Jsem velice rád, že jsem se mohl podílet na různých výstavních projektech, napsal jsem dvě desítky knížek. Ale velmi rád vzpomínám, pro někoho možná paradoxně, i právě na oněch posledních šest let na MO ČR, kdy jsem měl sice velmi složitou situaci, protože někteří mí přímí nadřízení, stejně jako někteří podřízení byli všechno možné, jen ne osvícení a pracovití. Ale přesto se mi podařilo vypracovat a prosadit zcela novou koncepci péče o válečné veterány. Jde o dokument, který bere v úvahu nejen „babičky a dědečky" – tedy veterány 2. světové války, ale i novodobé válečné veterány, péči o ně, o jejich rekvalifikaci při přechodu do civilního života, pomoc s hledáním práce, pomoc hendikepovaným, budování komunitních center a tak dále. Ten dokument byl sice podepsán ministrem obrany již v lednu 2017, ale bohužel dosud není v plném rozsahu naplňován, ale já věřím, že se to jednou změní. Máme totiž u nás přes

15 000 válečných veteránů, z nichž někteří potřebují pomoc mimo jiné i proto, že jsou dnes již v pokročilém seniorském věku. Někdo se diví, kde jsme tak staré veterány vzali, ale když odjížděli v roce 1991 do války v Perském zálivu a bylo jim třeba dva- třiapadesát, je jim dnes přes osmdesát. I Kvůli nim se mi podařilo prosadit, aby i nadále zůstala zachována péče o válečné veterány. Byla totiž taková představa, že druhováleční veteráni postupně odejdou, udělá se tlustá čára a vše se zruší. To se mi podařilo zastavit. Kromě toho jsem udělal maximum pro to, aby se u nás začala důstojně připomínat památka těch, kteří při službě České republice položili své životy. Až do roku 2017 existovaly pouze jmenné seznamy padlých na stránkách MO ČR, navíc plné chyb. Podařilo se mi s pomocí pozůstalých vybudovat speciální web www.inmemoriam.army.cz, kde jsou příběhy všech těchto lidí, informace o nich, jejich fotografie. To považuji za velký úspěch.

Nezmínil jsi, že jsi pracoval také jako náměstek Daniela Hermana, tehdy ředitele ÚSTRu.

To bylo velmi krátké období. Nedlouho předtím, než jsem odešel z VHÚ na Ministerstvo obrany k Sašovi Vondrovi, vstoupil 17. listopadu 2011 v platnost tzv. Zákon o III. odboji, či Zákon o odboji a odporu proti komunismu. MO ČR zodpovídalo podle tohoto zákona za vydávání osvědčení o účasti ve III. odboji, ale většinu dokladů, na jejichž základě se rozhodovalo, spravoval Archiv bezpečnostních složek, respektive Ústav pro studium totalitních režimů (ÚSTR). Příprava kopií historických dokumentů tehdy probíhala velmi pomalu. Byl jsem proto ministrem Vondrou vyslán do ÚSTRu, abych jako náměstek přípravu podkladů urychlil. Situace totiž byla opravdu vážná. Přestože je lhůta pro správní řízení 30, ve zvláštních případech 60 dní, když jsem na ÚSTR nastupoval, ti lidé na osvědčení čekali přes 300 dní, a mnozí navíc umírali. Každý měsíc jsem měl třeba 20 lidí, kteří zemřeli, aniž se dočkali rozhodnutí, což bylo něco strašného. Podařilo se mi nastavit systém, který tento proces urychlil, a rychlost přípravy podkladů mnohonásobně vzrostla. Nicméně na základě tlaků ze strany některých politiků došlo k odstranění Daniela Hermana, a protože jsem se proti tehdy zahájeným čistkám

S posledním čs. parašutistou generálem Jaroslavem Klemešem v Normandii 2014

postavil, dostal jsem vzápětí výpověď i já. Vrátil jsem se poté na MO a v březnu 2014 jsem stanul v čele Odboru pro válečné veterány, kde jsem měl mimo jiné na starosti právě vydávání osvědčení o III. odboji. Paradoxně tam tehdy leželo na osm set žádostí s kompletní dokumentací, které jsme tam z ÚSTRu „protlačili" a já se jimi musel zabývat podruhé. Ale i tam se mi podařilo s naplňováním zákona zásadním způsobem pohnout, a když jsem loni končil, zbývalo vyřídit jen kolem 4 % z více než pěti tisíc žádostí, které na MO dorazily. Takže to je ještě jeden velký úspěch, který jsem zapomněl zmínit. Systém, který kolaboval, jsme s kolegy rozhýbali tak, aby se co nejvíce lidí dožilo vydání rozhodnutí. Z toho mám opravdu dobrý pocit.

V roce 2014 jsi se ale vrátil do Rady ÚSTRu.

Ano, to byla velmi zvláštní situace, kdy jsem se jako nominant Poslanecké sněmovny zvolený Senátem Parlamentu ČR stal najednou členem dozorujícího orgánu instituce, z níž mne rok před tím vyhazovali, a usedl jsem přímo mezi lidi, kteří nám tehdy obrazně řečeno „zakroutili krkem". Rada se postupně obměňovala, byli dovoleni noví lidé a já jsem se nakonec dokonce stal jejím předsedou a v loňském roce jsem pětiletý mandát znovu obhájil.

Krátce po tom, co jsi skončil v armádě, jsi vyhrál konkurz na ředitele Památníku Lidice. Ukončil jsi své armádní angažmá proto, abys mohl jít do Lidic nebo to bylo jinak?

Ne, ne, bylo to tak, že v posledních letech se mě někteří lidé intenzivně snažili z armády dostat, což se jim nakonec podařilo. Dnem 31. prosince 2019 jsem armádu opustil a chtěl jsem si nějaký čas udělat volno, dát si některé věci do pořádku, dopsat dvě rozdělané knížky a dodělat si habilitaci. Dostal jsem také nabídku z jedné vysoké školy, kam jsem mohl nastoupit jako pedagog. A současně – nejprve od Miloše Vystrčila a potom i Jaroslava Kubery – přišla nabídka kandidovat do Senátu. A do toho všeho rezignovala 21. ledna 2020 ředitelka Památníku Lidice. Vzápětí se na mě obrátili přeživší lidické tragédie a vedení obce Lidice s prosbou, abych se přihlásil do výběrového řízení na uvolněnou pozici, které vypsalo MK ČR. A já jsem si uvědomil, že nemohu obci, která mi před 14 lety dala čestné občanství, tuto prosbu odmítnout. S Památníkem Lidice jsem navíc spolupracoval od jeho vzniku, tedy déle než 20 let. Napsal jsem o Lidicích dvě knížky, jsem spoluautorem stálé expozice v památníku, podílel jsem na přípravě deseti výstav o Lidicích, 15 let stojím v čele Mezinárodní dětské vědomostní soutěže Lidice pro 21. století. Nakonec jsem se po určitém váhání přihlásil a byl jsem vybrán.

Již jsi zmínil, že jsi 20 let žil v Dolních Počernicích. Byla to pro Tebe adresa jako každá jiná, nebo jsou Dolní Počernice něčím zvláštní?

Ne, já jsem poprvé žil na vesnici. To neberu jako nic ponižujícího. Když se mi za to někdo posmíval, říkal jsem, že jsme městská část …

Já říkám, že jsme hlavní město.

Ano, a já jsem si Dolní Počernice ihned zamiloval. Přistěhoval jsem se sem v době, kdy jsem mohl na vlastní oči vidět, jak ta obec začala vzkvétat. Pamatuji ještě rozpadlý pivovar, zpustlý mlýn, tu otřesnou ruinu, která stávala v centru obce místo radnice. Pamatuji, co bývalo místo dnešního infocentra, zámecký park, kde nebylo vidět z jednoho konce na druhý, polorozpadlé baráky podél některých ulic. Přiznám se, že jsem se málokde cítil tak doma, jako tady v Dolních Počernicích. Tady, kde si teď povídáme, jsem měl svatbu (Český Statek – pozn. aut.), tedy přesněji řečeno svatební hostinu, svatba byla naproti v oranžerii, kde bývala obřadní síň. Vzpomínám si na tu ceduli „Klub důchodců", která tam tehdy visela. Vzpomínám na POČIN, pamatuju si ještě Barborku v provozu, každé ráno jsem si ces-

S kamarády redaktorem ČT Mirkem Karasem a hercem Jirkou Dvořákem v ruských Miassech, kde jsou na tamním hřbitově pochováni naši legionáři (květen 2019)

tou do práce na benzince kupoval noviny a v pekařství na zastávce svačinu. Pamatuji koloniál před viaduktem. Těch 20 let se zkrátka nedá vymazat. Pro mě je to téměř polovina mého produktivního života. Zažil jsem tady hodně pozitivního, ale třeba i tragickou smrt mé tchyně Marušky (Marie Vitochová – pozn. aut.), což byla pro mě věc, s níž jsem se dlouho vyrovnával, protože to byla úžasná žena, která pro Počernice udělala nesmírně mnoho. Ať již jako učitelka, která vychovala mnoho počernických dětí, anebo později jako spolumajitelka nakladatelství V Ráji, které vydalo mnoho nádherných knih o Praze i České republice, a to v desítkách jazykových mutací.

Pokud to šlo, účastnil jsem se mnoha akcí, které se v Počernicích pořádaly. Jako dalšího koníčka mám fotografování, takže mám hodně fotografií, ze svátků sousedů, masopustů, vynášení Morany, nebo z lampiónového průvodu. Byl jsem u toho, když se odhalovala nová socha Jana Nepomuckého nebo když se prezentovaly nově odhalené fresky v kostele. Všechno je to pro mě srdeční záležitost. Přestože jsem se teď vrátil na Prahu 6, cítím se být Počerničák a Dolní Počernice pro mě zůstaly domovem. Mám tu obec „přečtenou", sledoval jsem, jak se zvedla a Počernice mi velmi přirostly k srdci, ať už jsou to koně, huculové, park, počernický hřbitov, kam moc rád chodím a který považuji za magické místo.

Zmínkou o hřbitově, kde jsou hroby mnoha významných historických postav, mě navádíš na otázku propojení Tvojí profese s Dolními Počernicemi.

Ano, to je velmi zajímavé. První propojení byl Ivan Bakurin, o kterém jsem si tehdy myslel, že to je rudoarmějec, který tu padl, a teprve teď víme, že to bylo všechno jinak. (DPZ o tom psal – pozn. aut.) Místo, kde jsem se vždycky rád zastavoval, je pomník obětem I. světové války, který je podle mě jedním z nejkrásnějších v republice – a že jsem jich viděl opravdu hodně. Považuji za geniální nápis na zadní straně pomníku „Nebyla marnou vaše oběť, bratři, ji vděčně vzpomíná svobodný Čech". To říkám prakticky při každé přednášce, jakým způsobem si rodáci spojovali smrt vojáků padlých ať už v rakouských nebo legionářských uniformách se svou svobodou.

Další věc pak je otázka prvorepublikových opevnění, jimž jsem se věnoval. A jednou z legend těch opevnění byl plukovník Jan Satorie. Člověk s mimořádnými osudy, ruský, francouzský a italský legionář. Jednou jsem od jeho syna dostal fotografii tatínka, použitou jako pohlednici a na ní byl jako adresát napsán Jan Satorie, nájemce velkostatku v Dolních Počernicích. A já jsem si vzpomněl, že na dolnopočernickém hřbitově je hned vedle hrobky barona Dercsenyiho hrob se jménem Satorie a že jsou zde tedy pohřbeni rodiče pana plukovníka (později generála) a že on sám před první světovou válkou tady v Dolních Počernicích vyrůstal.

A zajímavých lidí, kteří měli vazbu na Dolní Počernice, postupně přibývalo. Pochopitelně mezi ně patří příběh Fanynky Urbanové, která je tady v Dolních Počernicích pohřbená. Děvčete, které mělo nedlouho před svatbou s Vášou Khodlem z Vysočan a zapojilo se jako důležitá spojka do pomoci výsadku Anthropoid – Josefu Gabčíkovi a Janu Kubišovi. Přežila jen díky statečnosti snoubencovy rodiny a svého Váši, kteří ji při výsleších na gestapu neprozradili. Ona však bohužel stejně o rok později zemřela. Nepřežila Vášovu smrt a utrápila se. To jsou pro mě nesmírně silné příběhy, které se váží k Dolním Počernicím.

Martin Šíla chystá do DPZ článek o laně, které mělo sehrát roli v jedné z možných variant atentátu na Heydricha.

Ano, to mělo být lano, které v práci – myslím v ČKD – odcizil právě pan Khodl a nakonec ho prý právě kvůli tomu z práce propustili. Skutečně tady někde mohlo skončit. Nacistický aparát se na spolupracovníky parašutistů dostal teprve po té, co zradil Karel Čurda, a tak byli někteří lidé zatčeni teprve v červenci 1942. Řadu důkazů se díky tomu podařilo ukrýt. K odvážení některých věcí docházelo v době, kdy to již bylo nesmírně nebezpečné. Například z vilky Khodlových ve Svépravicích pašoval Váša se svým kamarádem maskované seskokové kombinézy tak, že si je kluci navlékli na sebe pod civilní oblečení, zajistili gumičkami, aby jim nevykukovaly a nakonec je pohřbili do falešného hrobu v Ďáblicích. A je možné, že se právě tehdy někde ukrylo ono odcizené lano, které mělo být dle jedné varianty plánu nataženo přes cestu a tím zastaveno Heydrichovo auto. Ale jak víme, nakonec parašutisté zjistili, že nejlépe proveditelný plán bude ten, který se nacvičoval již ve Velké Británii s britskými instruktory, tedy zaútočit v prudké zatáčce v zástavbě, kde budou útočníci moci snáze uniknout.

V posledních dnech Tě byly Dolní Počernice opět plné. Přesněji Tvých plakátů v souvislosti s již zmíněnou kandidaturou do Senátu za náš volební obvod. Úspěšně jsi postoupil do 2. kola, které ale vyhrál protikandidát David Smoljak. Na první pokus tedy vstup do politiky jakoby nevyšel, ale dá se to chápat i tak, že ses uvedl jako člověk, který si dokáže získat podporu politických stran i široké veřejnosti. Jak to vnímáš Ty a jaké jsou Tvé plány?

Na tuto Tvou otázku odpovídám necelých osmačtyřicet hodin poté, co byly vyhlášeny výsledky voleb, takže je ještě příliš brzy podrobněji specifikovat, jaké budou mé plány do budoucna. Jisté je, že to pro mě není konec, ale začátek něčeho nového. V každém případě chci ale využít této příležitosti a skutečně ze srdce poděkovat všem Počernickým, kdo mi projevili svou důvěru tím, že mi ve volbách dali svůj hlas. Velice si toho vážím!

A já děkuji Tobě za rozhovor a přeji hodně dalších úspěchů.

Tomáš V. F. Jirsák Havran

Příběh jednoho legionáře…

Vznik našeho samostatného státu je neodmyslitelně spjat s československými legiemi. Už samotné zachycení a historická interpretace působení a významu těchto jednotek prošlo několika periodami, v návaznosti na následné dějinné události, tedy zejména na to, které politické uskupení bylo v dané době v naší zemi u moci. Za doby první republiky byli legionáři hrdiny, kteří se zasloužili o vznik našeho státu, jejich válečná činnost byla oprávněně vyzdvihována a vznikla o nich řada děl jak historických, tak uměleckých. Po dobu německé okupace našich zemí se o legiích nesmělo téměř vůbec psát a mluvit a tento pokus o jejich vymazání z paměti národa pokračoval i za doby „vlády jedné strany", kdy se jejich činy podstatě bagatelizovaly či úplně zamlčovaly. K důkladnému zpracování historie legií došlo až po listopadu 1989 a dnes již nikdo nezpochybňuje jejich velikou zásluhu na tom, že naše republika v roce 1918 vůbec vznikla.

V Dolních Počernicích byla řada mladých mužů nucena po vypuknutí první světové války narukovat do řad rakousko-uherské armády a bojovat na různých bojištích tohoto velkého konfliktu. Část z nich se domů nikdy nevrátila, jak nám to dodnes připomínají jejich jména na památníku padlých u úřadu naší městské části. Zbylí odvedenci válku přežili, a to jak na straně poražené rakousko-uherské armády, tak i jako legionáři na straně vítězné Dohody. Ovšem ani pro ty, co se později vrátili jako vítězové, nebyla válečná léta vůbec jednoduchá, jak nám dokládají válečné osudy pana Antonína Kšády, příslušníka Československé legie ve Francii. Než si ale začneme vyprávět o jeho válečném příběhu, nejdříve několik slov o tom, co vlastně byly ony Československé legie.

Československé legie je označení používané pro jednotky dobrovolnického zahraničního vojenského odboje Čechů a Slováků bojujících za první světové války a následně v ruské občanské válce. Legie tvořili jak čeští a slovenští krajané žijící v zahraničí, tak i bývalí vojáci rakousko-uherské armády, kteří se po zajetí armádami Dohody rozhodli dobrovolně vstoupit do řad legií a dezertovat k nepřátelským vojskům, se kterými pak bojovali proti vojskům Ústředních mocností, tedy i proti českým a moravským vojákům loajálním vůči císaři. Tím se dopustili dezerce a porušení vojenské přísahy panovníkovi, což v právním rámci Rakousko-Uherska znamenalo vlastizradu, za kterou jim hrozil trest smrti. Sami příslušníci legií své vypovězení poslušnosti Rakousku-Uhersku brali jako součást revoluční akce zahraničního odboje s cílem napomoci vzniku samostatného Československa jako nástupnického státu někdejšího Českého království. Jejich nesporné vojenské úspěchy skutečně později sehrály při jednáních o vzniku Československa v roce 1918 během Pařížské mírové konference velmi významnou roli.

Název Československé legie vznikl až po první světové válce, za války se používalo souhrnné označení „revoluční dobrovolná vojska" (později zahraniční čs. vojska). Základ těchto vojsk začal vznikat již v roce 1914 z dobrovolníků, českých krajanů, kteří se hlásili do carské armády v Rusku a do Cizinecké legie ve Francii. Čeští krajané v Rusku, z Varšavy, jejího okolí a z území Volyně vytvořili jednotku zvanou „Česká družina" (nejednalo se pouze o Čechy a Slováky, ti tam však měli velkou převahu). Krajané ve Francii byli v rámci francouzské Cizinecké legie začleněni do samostatné roty, pro kterou se vžilo označení „rota Nazdar". Počet českých a slovenských dobrovolníků se postupně navyšoval. Od roku 1917 se tvořily legie také v Itálii. Koncem války měly jednotky československých zahraničních vojsk celkem přes 140 000 členů.

Jak jsme se tedy mohli výše dočíst, oddíly legií vznikly v Itálii, ve Francii a ty nejznámější v Rusku. Legionáři se v Rusku zúčastnili několika vítězných bitev, včetně bojů u Zborova a Bachmače, a později se zapojili do ruské občanské války, kde bojovali proti bolševikům. V jeden čas kontrolovali dokonce celou transsibiřskou železnici a většinu velkých měst Sibiře. Ruští legionáři se domů také vrátili jako ti poslední v roce 1920, protože po naložení ve Vladivostoku museli na pronajatých lodích obeplout v podstatě polovinu světa.

Slavnost odhalení pomníku padlým v Dolních Počernicích dne 26. 7. 1925 – vpravo nahoře, blíž k pomníku, stojí pan Antonín Kšáda v legionářské uniformě.

Nás, s ohledem na vyprávění o osudech místního rodáka pana Antonína Kšády, ale budou přednostně zajímat osudy československých legií ve Francii. Tak se označují dobrovolnické jednotky Čechů a Slováků vytvořené v letech 1914–1918 na území Francie. Základ položili hned na začátku první světové války čeští krajané z Paříže, převážně Sokolové, kteří se rozhodli nabídnout své služby francouzské armádě. V rámci francouzské Cizinecké legie vznikla 31. srpna 1914 rota „Nazdar" (compagnie „Nazdar"), pojmenovaná podle tradičního sokolského pozdravu, kterým se její příslušníci odlišovali od Francouzů. Rota se účastnila 9. května 1915 vítězné bitvy u Arrasu, kde však utrpěla výrazné ztráty vedoucí k jejímu rozpuštění. Přesto však tato bitva rotu navěky proslavila. Po rozpadu roty „Nazdar" byli přeživší a další českoslovenští dobrovolníci rozmístěni do různých jednotek Cizinecké legie a bojovali na nejrůznějších bojištích. Kromě západní fronty ve Francii to bylo například na soluňské frontě v Řecku či u Gallipoli. V závěru roku 1917 se díky příjezdu dvou transportů legionářů z Ruska, příchodu Čechoslováků ze srbského a rumunského zajetí a dobrovolníků sloužících v srbské armádě, začaly ve Francii formovat skutečné legie. V roce 1918 vznikla Československá střelecká brigáda, která se na jaře roku 1919 vrátila do Československa. V brigádě, tvořené 21. a 22. čs. střeleckým plukem, bylo asi 9 600 vojáků.

A teď se konečně dostáváme k vyprávění o panu Antonínu Kšádovi. Narodil se 3. 6. 1873 v Dolních Počernicích, kde žil a provozoval svou živnost kolářе, později byl zaměstnán u železnice. V roce 1914, když vypukla první světová válka, mu bylo již 41 let. Přesto byl odveden a narukoval k 53. pěšímu pluku. S ním „táhl do pole" a již 9. 11. 1914 byl v oblasti Smedereva zajat. Je zajímavé, že podle jeho vojenských záznamů strávil v zajetí téměř tři roky, jelikož do čes-

Pan Antonín Kšáda v pozdním věku před svým domkem v Dolních Počernicích čp. 49 s vnukem Ladislavem Svobodou.

koslovenských legií se přihlásil až 1. 11. 1917 v Agenu (zde určitě hraje důležitou úlohu fakt, že pan Kšáda byl nejdříve zajat v Srbsku a delší čas putoval různými zajateckými tábory až do Francie – proto byla doba jeho zajetí tak dlouhá). Do legií byl zařazen dne 20. 3. 1918 ve stejné hodnosti, v které byl zajat – jako vojín. Zařazen byl do 22. pěšího pluku, 3. kulometné roty, a nejprve prodělal obnovovací a stmelovací výcvik.

Dne 30. června 1918 se u města Darney za přítomnosti předsedy Československé národní rady Tomáše G. Masaryka a francouzského prezidenta Raymonda Poincarého konala velká vojenská slavnost spojená s přísahou příslušníků 21. čs. střeleckého pluku, který zde převzal bojovou zástavu, vytvořenou dle návrhu malíře Františka Kupky (který byl sám legionářem). Brigáda pak byla nasazena do bojů na západní frontě první světové války v Alsasku, u Terronu a Vouziers. Právě bitva u Terronu se, vedle bitvy u Arrasu, stala nejznámějším bojovým vystoupením československých legionářů ve Francii.

Střetnutí, které patří k jednomu z posledních na západní frontě, je už dnes téměř neznámé. Bitva u Terronu proběhla ve dnech 18. až 22. října 1918 a československá brigáda v okolí městečka s úspěchem bojovala proti německým jednotkám a obsadila německé pozice.

Československá pěší brigáda, která čítala přes šest tisíc mužů, převyšovala počtem německé síly v pásmu útoku. 18. října v ranních hodinách začal útok. 21. pěšímu pluku se podařilo 20. října obsadit vesnici Terron-sur-Aisne a proniknout k pásmu německé obrany na návrších nad řekou. Další postup mohl znamenat pro německou armádu katastrofu, proto museli Němci stůj co stůj zahnat spojenecké síly zpět za řeku. Proto přisunuli posily a 21. října přešli do útoku. Podnikli tři protiútoky (a to i za pomocí yperitových granátů), při kterých se 1. prapor 21. pěšího pluku sice výtečně bránil, ovšem při třetím útoku byl vytlačen. Do bojů však zasáhl 2. prapor 21. pěšího pluku a německá vojska se podařilo zahnat na útěk dříve, než stihla dobyté území znovu obsadit.

I ostatní československé pluky si vedly výtečně. 22. pěší pluk, v jehož řadách bojoval právě Antonín Kšáda, vedl urputné boje u vesnice Chestres a i jemu se podařilo obsadit německé pozice a donutit Němce k povolání záloh. Československé jednotky tak především vázaly zálohy, které Němcům chyběly při útoku amerických vojsk. Výkon československých vojáků byl vysoce hodnocen a vyzdvihl ho i velitel 4. francouzské armády generál Henri Gouraud. Urputností, nasazením i oběťmi se boje v trojúhelníku Vouziers-Chestres-Terron vyrovnaly bitvě u Zborova, nicméně zůstaly v jejich stínu.

V roce 1919 působilo ve Francii již 11 300 našich legionářů. Celkem padlo na tomto bojišti 650 československých legionářů. Nasazení legionářů na západní frontě vedlo k tomu, že francouzská vláda 29. června 1918 podpořila právo Čechů a Slováků na samostatnost a uznala Československou národní radu jako orgán zastupující tyto národy, následně ji uznaly i vlády Velké Británie, USA a Japonska.

Pan Ladislav Svoboda, rodák z Dolních Počernic, nám o svém dědečkovi vyprávěl toto:

„Když dědeček v roce 1914 rukoval, tak vyprávěl, jak tehdy byli odvedenci plni nadšení a všichni si mysleli, že „válka skončí do švestek a ty Srby umlátíme čepicemi"! Jak se dědeček a i ostatní spletli, jim brzy došlo, když do nich Srbové pálili z kulometů a kanonů ze všech možných pozic a míst. A velmi brzy pochopili, že tahle válka tedy do švestek neskončí. Při jednom ze srbských protiútoků dědeček padl do zajetí. Vystřídal pak řadu zajateckých táborů… Po návratu o tom nikdy nechtěl moc vypravovat, pouze vždy zmiňoval hrozné podmínky, co tam zažil – špínu, všude štěnice, tvrdé zacházení a hlad. Vařili a jedli kdeco, prý i mršiny. Také proto s radostí přijal možnost vstoupit v roce 1917 do československých legií ve Francii. S nimi prožil následné válečné nasazení na západní frontě, ale i o tom moc také nevypravoval, byla to prý jatka, ve kterých ztratil řadu kamarádů.

Dědeček byl po svém návratu do vlasti demobilizován až v roce 1921, předtím se ještě zúčastnil bojů na Těšínsku a s Maďarskem. Za své bojové zásluhy obdržel dvě vyznamenání. Vrátil se pak zpět do Dolních Počernic, kde mi vlastně do své smrti nahrazoval otce (který od mé maminky odešel hned po mém narození). Děda byl velký vlastenec a byl ochoten, kdyby bylo třeba, znovu za vzniklou republiku nasadit svůj život. V legiích si udělal později i kurz radiotelegrafisty, což se mu hodilo, jelikož (na přímluvu tehdejšího starosty obce pana Derc-

Fotografie pana Antonína Kšády ze zajateckého tábora v Gare de Granville u Toulouse ve Francii. Pan Kšáda sedí vlevo dole, muž sedící vedle něho je pan Josef Stárek z Kyjí, jeho přítel, který v roce 1918 rovněž vstoupil do čs. legií. Oba pak sloužili u 22. pěšího střeleckého pluku, po válce i Josef Stárek určitý čas žil v Dolních Počernicích. Písmena „PG" na oblečení označovala vězně, kteří byli zařazeni do tzv. „zajatecké pracovní kompanie".

Pan Antonín Kšáda v roce 1922 ve slavnostní legionářské uniformě, na hrudi má vyznamenání Československý válečný kříž 1914–1918, který byl udělován „na památku hrdinských činů za osvobození Československa a jako odměna za rekovné činy v bojích a osobní statečnost před nepřítelem" (v souvislosti s válkou o Slovensko v roce 1919 proběhla úprava stanov, čímž toto vyznamenání mohlo být uděleno též osobám „za statečné činy při osvobozování Slovenska"). Nad kapsou má stužku k „Československé revoluční medaili", kterou mohli legionáři obdržet na tzv. požádání, byl na ni právní nárok z přiznaného statutu legionáře.

Znak používaný československými legionáři na pokrývkách hlavy od roku 1918, tzv. sdružený znak legií (pan Kšáda ho má připnut na legionářském baretu v odznakové podobě).

Dopisnice zaslaná Antonínem Kšádou ze zajateckého tábora z jižní Francie z roku 1918

sényiho) získal v této profesi místo na dráze. To bylo dobré místo – jako státní zaměstnanec měl různé výhody, včetně „deputátního uhlí". Nově vzniklá republika na legionáře nezapomněla a za své válečné nasazení v legiích pobíral od státu i malou penzi. Zdrtil ho však rok 1938 – jako příslušník francouzských legií věřil, že nás západní spojenci neopustí a společně se s nimi postavíme proti Hitlerovi. Bohužel skutečnost byla jiná, a děda tuto zradu, jak říkával, do konce svého života těžce nesl. Zemřel ve svých 72 letech 18. prosince 1945, vlastně na následky svých válečných útrap (praskl mu žaludeční vřed, který „získal" právě v zajetí). Byl jedním z těch tisíců legionářů, kteří pomáhali vybudovat naší republiku, a byl to dobrý a čestný člověk. I když měl možná těžký život, nikdy si nestěžoval a určitě to, co pro naši zemi jako legionář vykonal, vykonal rád. Svůj věčný sen sní na našem místním hřbitově."

Legionáři se do politického dění v Československu zapojovali také po příjezdu domů. Jejich úkolem bylo především zajištění sporného území, o které nově vzniklá republika bojovala se svými sousedy. Na severu země to byla válka o Těšínsko a na východě dobytí Slovenska obsazeného Maďarskou armádou. Do vojenských akcí byli nasazováni přímo z vracejících se transportů z Ruska, Francie a Itálie. Zkušení legionáři i se svými důstojníky nahrazovali vojáky z bývalé rakousko-uherské armády. Pan Antonín Kšáda byl rovněž, jak nám o tom vypráví jeho vnuk pan Svoboda, nasazen do těchto bojů, a proto byl demobilizován až 3. 2. 1921. A to ve stejné hodnosti, v jaké válku začal, tedy jako vojín. Tím se uzavřel vojenský osud jednoho z mnoha tisíců legionářů. Osud snad velmi běžný – pan Kšada nebyl žádnou významnou historickou postavou. Šlo o prostého člověka, který byl ze svého domova a běžného života vržen do válečného pekla. Stal se ale legionářem, jedním z těch tisíců, kteří se přičinili o vznik našeho samostatného státu a jejichž památku bychom si měli připomínat. Proto je zde jeho válečný osud popsán a zároveň je vzpomínkou na ty, kteří se nebáli vystoupit a bojovat, aby mohla vzniknout naše republika. Určitě jim patří náš dík, a to zejména i těm, kteří se nikdy nevrátili. Vzpomeňme si na ně v těchto dnech, až půjdeme okolo našeho pomníku padlých.

Martin Šíla
ve spolupráci ***s Mgr. Markétou Stehlíkovou***

Autoři děkují panu Svobodovi za cenné informace a poskytnutí fotografií.

Zdroje:
Internet: https://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Ceskoslovensk%C3%A9_legie
Internet: https://cs.wikipedia.org/wiki/Bitva_u_Terronu
Internet: http://legie100.com/krev-legionare/58094/
Členská legitimace pana Antonína Kšády z Čs. obce legionářské
Vzpomínky pana Ladislava Svobody

Legitimace pana Kšády jako člena Československé obce legionářské v Praze.

Zdravě pěstované dýně

V podzimním čísle Dolnopočernického zpravodaje jsme psali o poli, které se nachází na sever od místního hřbitova (nedaleko od rybníka Martiňák), a jeho využití pro ekologické pěstování plodin. V loňském roce byly výpěstky poskytnuty místním školským zařízením i školám a domovům pro seniory v blízkém okolí. V letošním roce jsou zde sklizené dýně nabízeny ke koupi v pátek na farmářském trhu a ostatní pracovní dny i u informačního centra (OÁZY) za cenu 20 Kč za kus, což je jistě příjemná cena vzhledem k tomu, že při jejich růstu nebyla použita žádná chemie.

Světla Parkanová

Místní knihovna

VÝBĚR Z NOVÝCH KNIH

BELETRIE PRO DOSPĚLÉ

Michal Vaněček	Mlýn
Michaela Klevisová	Drak spí
Halina Pawlowská	Zážitky z karantény
Vratislav Kadlec	Hranice lesa
Hana Marie Körnerová	Pozlacená klec
Josef B. Prokop	Václav IV. Tajná kronika velké doby malého krále
Táňa,Keleová-Vasilková	Duhový most
	Tři sestry
Jeremy Dronfield	Chlapec, který následoval svého otce do Osvětimi
Elena Ferrante	Prolhaný život dospělých
J. D. Barker	Šesté dítě
Michael Connelly	Betonová blondýna
	Odvrácená strana konce
Jussi Adler-Olsen	Oběť 2117
Laura Kneidl	Nedotýkej se mě
Uli T. Swidler	Monte Dolciano, aneb, Vyznání lásky jedné italské vesnici
Rana Ahmad	Ženám snít zakázáno: můj útěk ze Saúdské Arábie
Mary Sharratt	Iluminace: román o Hildegardě z Bingenu
Carol M Cram	Toskánské věže
Gillian Hick	Veterinářka
Anne Jacobs	Venkovské sídlo 3. Časy se mění Kavárna U Anděla. Nová doba
Raymond van de Klundert	Třetí poločas
Kate Morton	Dům u jezera
	Ztracený slib

NAUČNÁ LITERATURA

Chris McLaughlin	Jak ulevit bolesti
Radomíra Uhrová	Cvičení dětí s rodiči
Kolektiv	Tajné operace CIA
Eduard Stehlík	Jan Kubiš
Mackenzi Lee	Dějiny v 50 psech
Jaroslav Kocourek	Stará řemesla I. + II.
Betty Barnden	Háčkujeme květinové čtverce a jiné tvary

BELETRIE PRO MLÁDEŽ

Miloš Kratochvíl	Modrý Poťouch
Ljuba Štíplová	Podivuhodné příběhy Čtyřlístku: 2000
Jaroslav Němeček	Čtyřlístek na nebezpečném ostrově
Chris Colfer	Země příběhů, díl 3. až 6.
Suzanne Collins	Hunger Games. Aréna smrti

NAUČNÁ LITERATURA PRO MLÁDEŽ

Eduardo Trujillo	Hledej koně v jezdeckém klubu
	Vlaky a železnice
kolektiv	101 faktů a zajímavostí. Dinosauři
kolektiv	101 věcí, které bychom měli vědět o fotbale
Gabriela Kopcová	Učíme se číst: čtyři druhy písma
Emily Bone	Malý zahradník
Julián Cobos	Jak pracují stroje
Ivana Fialová	Rozumíš mi? Logopedická cvičení a hry

***Světla Parkanová**, knihovnice*

TENISOVÝ ŽIVOT V DOLNÍCH POČERNICÍCH

Aktivní oddíl tenisu na jaře a začátkem léta rozhodně nezahálel. Už 4. dubna byla rozmontována hala i přes překážky v podobě přísných hygienických podmínek. A jakmile byl celostátně povolen venkovní sport, mohli začít dospělí i děti trénovat. Nutno poznamenat, že příprava kurtů letos pod dohledem správce Antonína Zoubka s sebou přinesla pro, byť krátkou soutěžní sezonu, skvěle připravené kurty.

Sezónu otevřel tradiční turnaj Otvírák a na něj navázalo klání Názdárek. Při těchto turnajích nejde ani tak o výsledek, ale o roztrénování a hlavně pak příjemnou atmosféru a utužení kolektivu.

V jednotlivých soutěžích, organizovaných ČTS (Českým tenisovým svazem), se většinou nepostupovalo ani nesestupovalo.

A mužstvo odehrálo tři zápasy, všechny vítězně a vyhrálo tak skupinu ve 3. třídě.

B družstvo, hrající 4. třídu, mělo bilanci 2:1.

Obě mládežnická mužstva také měla úspěšnou bilanci, a to starší žáci 2:2 a mladší žáci vyhráli všechna tři utkaní.

Méně se dařilo veteránům v soutěžích s bilancí 2:5. Avšak k úspěchům dolnopočernického tenisu přispěli senioři výrazně. Pan Vlasta Černý, který na mistrovství České republiky v kategorii 65+ let obsadil 1. místo, je skvělým příkladem, že tenis se dá hrát i v pokročilém věku s vynikajícími výsledky. Stále je jedničkou po zářijovém turnaji v TK Konstruktiva ve své věkové kategorii v celé České republice. Tohoto turnaje se zúčastnil také člen našeho oddílu a člen redakční rady Roman Franta a ve své kategorii 55+ obsadil skvělé 2. místo

Naši tenisté také hrají soutěž Buď Fit, kde jsme měli 3 mužstva, všechna podala dobré výkony a členové těchto mužstev si dobře zahráli.

Důležitým ukazatelem, jak funguje dobrý tenisový oddíl, je schopnost uspořádat v rámci ČTS turnaj, a to se podařilo ve dnech 4. a 5. července, kde byl na našich kurtech turnaj mladších žáků. Účastnily se děti z celé ČR, a tak nám radost udělali i naši zástupci.

Prosadili se hráči našeho oddílu – Pavlína Bočková byla 3. a spolu s Andreou Běhounkovou 2. v deblech. Na jejich úspěch navázal Jakub Dočekal 3. místem v singlu, resp. i finálovou účastí v deblu. Turnaj vyhrál Jakub Mráz a v dívkách Eva Sejvalová.

Již tradičně 1. srpnovou sobotu pořádal Tenisový oddíl Sokola Dolní Počernice charitativní turnaj ve prospěch Slunečního paprsku, z.s., jež zajišťuje ozdravné pobyty pro děti po onkologickém onemocnění, či jinak závažně nemocné děti. V letošním roce se sešlo rekordních 24 dvojic, a ještě malý turnaj sehrály dívky z našeho oddílu.

Přes úmorné vedro (byl přítomen kardiolog i pediatr! :)) bojovali všichni s obrovským zápalem. V pravé poledne pak Alice Bendová zahájila dražbu věnovaných předmětů, kdy od dresů, přes upomínkové předměty, či grafiku našeho hráče Romana Franty se dražila i celoroční donáška vajec dvou předsedů (oddílu Sokola Petra Polcara a předsedy SR Slunečního paprsku MUDr. Pavla Bočka).

Kdo se obával, že loňská částka 104 tisíce korun nemůže být překonána, tak se mýlil! Podařilo se získat neuvěřitelných 200 500 Kč.

Dovolte mi tedy za představitele našeho spolku spolu s dětmi poděkovat těm, díky kterým se akce náramně vydařila. Jsou to Antonín Zoubek, Květa Langhammerová a Jana Bártová. Poděkování míří i ke společnosti ČEZ, jež 24. 7. a následně 1. 8. „vyslala" své dobrovolníky k pomoci s celou akcí. Děkujeme rovněž Jiřímu Volfovi za bezplatné půjčení plošiny. Poděkování také patří Liboru Studenému, jenž už několikátý rok zajistil atraktivní dresy s podpisy do dražeb, a všem dalším, kteří se o úspěšnou dražbu a celou akci zasloužili.

V létě také probíhaly tři kempy. První a poslední prázdninový týden to byl kemp pro děti starší a pokročilejší, které vedl hlavní trenér mládeže Ondra Duffek.

V termínu 27. 7. - 31. 7. 2020 pak probíhal příměstský tábor určený spíše začátečníkům. Účastnilo se 27 dětí ve věku 5 až13 let pod vedením Martiny Čížkové.

Organizátoři děkují za pronájem kurtů a možnost vykoupání v bazénu na kempu a všem, jež připravovali chutná jídla a pitný režim.

Tradiční memoriál Ondry Lukeše se uskutečnil 1. zářijový víkend a za krásného počasí se na stupně vítězů prodrali Petr Bartoníček, sledovaný Jurou Bašistou a Štěpánem Lukešem.

Také byly vyhlášeny výsledky oblíbené amatérské ligy, jež probíhala od dubna až do začátku září. Pořadí: Daněček Jan, Brejcha Tomáš a Richter Jan mezi muži nepřekvapilo a mezi ženami (dívkami): Daněčková Eliška, Pospíšilová Kristína a Bočková Pavlína.

Celý tenisový rok se tenisti špičkují, kdo je lepší, zda Slavia či Sparta. A tak toto zdravé soutěžení a popichování vyvrcholilo zápasem Sparta – Slavia za účasti stovek diváků s výsledkem 4:4. Vyhodnocení zápasu pak proběhlo ve veselé náladě na Českém statku.

No a letní hraní definitivně skončilo 4. října, kdy jsme svépomocí postavili již naši nafukovací halu. Je nutno podotknout, že stavba haly najatou firmou přijde na desetitisíce korun (odhad 70 000 Kč), ale naši členové to dokázali sami. Velký podíl na tom mají všichni, v čele s Tondou Zoubkem, jemuž patří velký dík.

Kdo by si chtěl zahrát v hale, ještě jsou pro veřejnost volné hodiny (viz rozpis na webu www.sodopo.cz).

MUDr. Pavel Boček

Poděkování od rodičů sportujících dětí

Přátelé,

v minulých dnech rodiče dětí, kteří trénují v našem oddíle obdrželi krátkou zprávu: *„Sokol Dolní Počernice z.s. ve spolupráci s VV TO připravil k realizaci grant, kterým bude každá odtrénovaná hodina mládeže s trenéry dotována částkou 150 Kč."* Už se tak trochu stalo tradicí, že z grantů Ministerstva školství, či sportovních svazů se daří získávat nemalé finanční prostředky, které pomáhají k rozvoji našich mladých hráčů.

Tato dotace, spolu s velmi nízkou cenou za pronájem kurtu v hale v zimním období, vytváří úžasné podmínky pro trénování dětí. Myslím si, že v celé Praze bychom jen velmi těžko hledali oddíl, ve kterém se dá trénovat za srovnatelné finanční náklady.

Co bych však velmi rád zdůraznil je fakt, že i za touto dotací je spousta práce, kterou odvedli především Zdena a Petr Polcarovi, Tonda Zoubek a VV TO. Dovolte mi tedy, jménem všech rodičů a našich nejmenších hráčů poděkovat. Moc si vážíme toho, co pro rozvoj mládežnického sportu v Počernicích děláte.

Petr Záhorský

Běh Běchovice - Praha
se stal historickým dědictvím světové atletiky

Toto ocenění uděluje Světová atletika od roku 2018 a zatím ho obdrželo šest desítek významných závodů, osobností nebo medií, které jsou spojeny se světem atletiky. V České republice prozatím získali plaketu pouze Emil Zátopek se Zlatou tretrou. Nyní se k nim přidává nejstarší evropský silniční běžecký závod.

I přesto, že byla ve světovém atletickém kalendáři řada závodů zrušena nebo posunuta, 124. ročník závodu Česká spořitelna Běchovice – Praha se uskutečnil v tradičním termínu poslední zářijové neděle, i když v trochu jiném formátu, než pro něj bývá obvyklé. Obrovským úspěchem organizátorů však bylo, že nebyla běchovická tradice přerušena. Na rozdíl od Bostonského maratonu, který se běžel ve stejném roce 1897, ale letos byl poprvé v historii zrušen.

Tradice, která bez přerušení překonala dvě světové války, světovou hospodářskou krizi i několik vln pandemie španělské chřipky, pokračuje dál i v době covidové.

Za pořadatelský tým ***Milan Beneš***

Foto: Martin Wawrziczek

Připravuje se nová cyklostezka

MČ Praha – Dolní Počernice připravuje ve spolupráci MČ Praha – Štěrboholy nové cyklistické propojení obou městských částí, které by vedlo mimo velmi frekventované ulice Národních hrdinů a Ústřední. Takovou možnost nabízí využití trasy, která bude kopírovat koryto Štěrboholského potoka. Nová cyklostezka bude začínat u ústí Štěrboholského potoka do Hostavického s odbočením jižně ze stávající cyklostezky č. A 24. Následně podjede Štěrboholskou radiálu a bude pokračovat podél Štěrboholského potoka až k památníku bitvy u Schwerinu. Odtud mohou cyklisté zvolit cestu buď do Europarku Štěrboholy, nebo využít další možnosti k napojení na Dubeč či Dolní Měcholupy. Nová cyklostezka povede převážně volnou krajinou prakticky bez kontaktu s automobilovou dopravou. V současné době byly zahájeny projektové práce s předpokladem, že v letech 2021 – 22 bude nová cyklostezka již v provozu. Financování tohoto záměru zajišťuje Hl. m. Praha a lze jen doufat, že svůj příslib přidělení dotace na realizaci stavby dodrží.

Zbyněk Richter*, starosta*

kampaň „DEN ZDRAVÍ A POHYBU“

5. POČERNICKÉ CYKLOHRÁTKY

V neděli 4. října jsme se probudili do krásného podzimního dne. Slunečné počasí, svěží čerstvý vzduch a pestrobarevné listí na stromech, to vše bylo jako stvořené pro výlet nebo vyjížďku na kole. Ti, co zavítali do našeho zámeckého parku, myslím, nelitovali.

V pohodové atmosféře si malí i velcí cyklisté mohli vyzkoušet všechny možné záludnosti jízdy na kole, naučit se spoustu nových věcí a zažít zábavné odpoledne. Na sedmi stanovištích se plnily různé úkoly. Velice zaujala letošní „horká novinka“ – jízda na dvojkole. Dále se jezdilo buď co nejrychleji, nebo naopak zase co nejpomaleji ve vytyčeném úseku. Jinde bylo zase třeba zdolat různé překážky a také zvládnout slalom se závěrečným lapením lízátka. Pracovníci organizace Černí koně trpělivě a názorně ukazovali, jak se jezdí na handbiku těm, kteří mají různá tělesná omezení a stanoviště Vodní záchranné služby průběžně poskytovalo ukázky první pomoci při rozličných úrazech s vlastním zapojením příchozích. A koho přepadla žízeň nebo hlad, mohl se občerstvit u prezence nealko nápoji od Coca-Coly, ochutnat sladké napečené dobroty či ovoce, případně navštívit vedle stojící občerstvovací stánek Oázy.

Před závěrečným slosováním účastnických lístků, které jistě udělalo radost šťastlivcům menšími či většími odměnami předávanými starostou (knihy, trička, grippy, bloky, čepice apod. od J. Dresslera, vouchery od V. Cenkra, poukázky od Golfu Černý Most, ovoce a sladkosti z Billy), bylo také třeba více proniknout do tajů techniky mistrů, kteří nám opakovaně předváděli své umění. Jízda po předním či zadním kole, řízené smyky – k tomu jistě najde odvahu nejeden z nás, ovšem skoky přes překážky či přímo vyskočit na kole na vysokou plošinu a na ní ještě udržet balanc, to už zaslouží velký potlesk. A že se ho také v nemalé míře týmu Josefa Dresslera dostalo.

Foto: Tomáš Král, Markéta Brožová

Ovšem potlesk si neméně zaslouží všichni ti, kteří se na organizaci vlastními silami podíleli, tj. pracovní tým včetně přizvaných pomocníků z Oázy Dolní Počernice a z Dětského domova a samozřejmě také sponzoři za finanční či materiální podporu akce.

Děkujeme ☺

Markéta Brožová *za Oázu Dolní Počernice*

ROKYTKA, počernický dětský sbor

Novou sezónu jsme letos nastartovali hned z kraje září víkendovým soustředěním v átriu ZŠ v Dolních Počernicích.

V pátek se sešla Rokytka s přípravným oddělením Pramínek II, aby se společně naučily tři části z kantáty *Carmina Burana*. Pramínci navíc celé odpoledne intenzivně nacvičovali vybrané písničky z cyklu *Ahoj, moře* Jana Vičara, a to včetně básniček a pohybových choreografií, na chystané vystoupení na konci září.

Zbytek víkendu už patřil pouze Rokytce. Sobotní dopoledne nám uteklo jako voda! Věnovali jsme se přípravě a opakování repertoáru pro odpolední koncert v rámci Babího léta, kam jsme vyrazili po dobrém obědě v nových sborových krojích.

Festival Babí léto jsme zahájili po úvodním slově Jiřího Holoubka. Děti zazpívaly s chutí několik vícehlasých lidových písní a jednu židovskou s flétnou. Na závěr si s námi diváci mohli zabroukat Ježkovu písničku *Ezop a brabenec*.

Odpoledne se pak neslo v duchu odpočinku, her a nacvičování nových skladeb. I když byl den dlouhý a náročný, tak děti byly naprosto skvělé a vše zvládly bezvadně.

V neděli už byla jen dopolední zkouška, kde jsme si nové věci zopakovali a přesto, že venku bylo letně, tak jsme ještě nacvičili pár vánočních koled. Rozhodně se máte na vánočních vystoupeních na co těšit!

O víkendu 19. - 20. září 2020 proběhla v Horních Počernicích krásná akce Zažít město jinak. Rokytka byla také přizvána a zpěv dětí ze všech našich sborových oddělení zpestřil program na dvou místech konání akce. Nejprve se u Svépravické kapličky představili Beránci, děti z nejmladšího oddělení Rokytky, kteří zazpívali pět vybraných písniček z *Devatera pohádek* Zdeňka Tölga. Vydařené zpívání Beránků posluchači odměnili velkým potleskem.

Hned po Beráncích vystoupil koncertní sbor Rokytky s podobným programem jako na Babím létě. Venkovní zpívání je vždy náročnější, ale našim zpěváčkům se i tak podařilo navodit pěknou atmosféru a potěšit všechny přítomné.

A aby toho zpívání nebylo málo, tak u rybníka Eliška se s nacvičenými písničkami z cyklu *Ahoj, moře* představili i naši Pramínci z prostředního oddělení Rokytky. Pódium stálo přímo u vody, a tak se sem námořnické písničky náramně hodily. Děti zpívaly v pruhovaných tričkách, na pódiu nechyběly necky jako plavidlo pro mořeplavce, roztodivné ryby, ani zářící slunce. To navíc krásně svítilo i celé odpoledne na obloze, takže celá podívaná byla krásně letní a radostná!

Doufáme, že na konci října proběhne lampiónový průvod v Léta Páně, kde mají děti z Rokytky zazpívat na zahájení českou hymnu a my se s vámi, našimi příznivci, opět uvidíme.

Andrea Čančarová Houfková,
sbormistryně Rokytky

OÁZA

Kulturní program říjen až prosinec 2020

Každé pondělí	16:30	Kurz práce s chytrým telefonem	Infocentrum
Každá středa	15:00	Kurz pletení	Infocentrum
Každý pátek	13:00	Farmářské trhy	Stará obec 10
10. 11.	19:00	Koncert skupiny Hop Trop	Hotel Svornost
5. 12.	13:00	Mikulášská nadílka	
6. 12.	10:00	Seniorské vánoční setkání	Hotel Svornost
20. 12.	13:00	Malé adventní setkání	Infocentrum

Koncert filmové hudby

Ve čtvrtek 10. září se uskutečnil v prostorách dolnopočernického přírodního amfiteátru koncert symfonického orchestru Dalibora Havlíčka, který je složen převážně ze studentů konzervatoře. Tématem koncertního večera byly filmové melodie.

Organizace OÁZA, která tuto kulturní akci připravila, obdržela milé poděkování od jedné z návštěvnic:

Ráda bych trochu se zpožděním poděkovala za milý kulturní zážitek, kterým byl večer filmových melodií v Dolnopočernickém parku. Po dlouhé době se pro mne v Počernicích událo něco nového a neotřelého a atmosféra zámeckého parku dodala na příjemné atmosféře. Snad se tady nekonal koncert naposledy...jediné nad čím by se do příště dle mého dalo zamyslet, je provoz zahrádky restaurace v těsné blízkosti v době konání koncertu.

Monika Lančová

Foto: Pavel Průcha

BABÍ LÉTO *po pětadvacáté i poprvé*

Dvanáctého září bylo počasí, po kterém touží každý organizátor venkovní akce. Ani zima ani horko, ani větrno ani bezvětří, modré nebe už od rána slibovalo den jako malovaný. Den, který sluší babímu létu. Tomu s malým „b“. A o to víc tomu s „B“ velkým, které se už po pětadvacáté odehrálo v nádherném zámeckém parku v Dolních Počernicích.

Měl jsem letos poprvé to potěšení stát se průvodcem touto báječnou akcí. Obavy o programovou náplň jsem neměl, však se o ní postaral Tomáš Král, zkušený dramaturg mnoha jiných kulturních událostí a od letoška také ředitel příspěvkové organizace Oáza Dolní Počernice. S Tomášem jsem spolupracoval při různých příležitostech už několikrát, tedy bylo samozřejmé, že program bude pestrý a nápaditý. Neměl jsem ale zkušenost s místem konání, které jsem, ke své hanbě, do té chvíle nikdy nenavštívil. Dnes už mohu říct, že dolnopočernický zámecký park je místo s fantastickou atmosférou, místo úžasně zvelebované a přímo předurčené k pořádání podobných akcí. A tak není divu, že kombinace prostoru, dění na pódiu, doprovodných lákadel včetně místních pivních specialit a skvělého publika, byla dobrým základem pro mnoho hodin pohodového odpoledne a večera. A v dnešní prapodivné době je každá taková hodina vzácná.

Všem, kteří mají zásluhu na tom, že v Dolních Počernicích se podobná akce koná už neuvěřitelné čtvrt století, je třeba složit poklonu. Kdo nemá s pořádáním zkušenosti, jen těžko si dokáže představit, kolik času a energie zabere příprava těch několika hodin, které pak utečou jako voda. A já osobně doufám, že budu mít ještě v budoucnu příležitost chopit se při některém dalším Babím létě mikrofonu, ať už jako muzikant nebo jako moderátor.

Jiří Holoubek

Babí léto

Rozloučení s létem, s hřejivými paprsky slunce, s procházkami venku jen tak nalehko v tričku. Rozloučení s posezením na trávě. A tak okoštujme trochu burčáku a zaposlouchejme se do tónů hudby, nasajme atmosféru hudebního festivalu…, abychom, až bude foukat ledový vítr a bude venku nevlídno, měli z čeho čerpat energii.

Skvělá muzika, dobré jídlo a pití, krásný amfiteátr, slunné počasí i stín stromů zámeckého parku, uvolnění dospělí, skotačící děti. To vše, co vidím na první pohled, slibuje parádní atmosféru přes celý den až do večera.

Charismatický Jiří Holoubek nás provází svým sametovým hlasem, kultivovaným projevem se znalostí jednotlivých účinkujících. Sám o sobě je jako moderátor ozdobou Babího léta. Slýcháváme ho z vln Českého rozhlasu 2 nebo jako zpěváka Spirituál kvintetu, a nyní je tu s námi.

A koho na podium Babího léta uvádí?

Hned na začátek dělá radost nejen svým rodičům pěvecký soubor místních dětí Rokytka, který vede paní sbormistryně Andrea Čančarová Houfková. Pak už zaznívají houpavé tóny swingu, svižný a optimistický dixiland a jazz, ale i zádumčivé bluesové tóny. Hned v zápětí nás nutí tančit tóny samby, reggae či rumby. Do interakce nás vtahuje intelektuální beatbox, aby nás ze sedadel zvedl hřmotný bigbít. Všichni protagonisté jsou špičkoví ve svém oboru a většina se účastní i světových produkcí. Balzám pro uši i pro duši. Každý si může přijít na své. Festival vskutku multižánrový.

V tombole jsou losovány produkty prodejců z dolnopočernických farmářských trhů, ale i pořadatele akce ve formě volných vstupenek na akce Oázy. Hlavní cena a největší radost jedné z účastnic – toť dar Hyundai Centra Praha - víkendové zapůjčení automobilu.

Když se rozhlížím kolem, vidím lidi, kteří jsou v pohodě – baví se, poslouchají hudbu, pohupují se do rytmu, smějí se. Rodiče mají chvíli o děti postaráno v naučně-zábavném koutku Eko-komu a nebo hned pod pódiem, kde mnoho dětí tančí a skotačí.

Na Babím létě jsem letos poprvé. Nemám srovnání. Vlastně z principu nerada srovnávám. Chci přijímat to dobré. Toto Babí léto nebylo dobré, bylo vynikající. Díky.

***Jana Štybnarová**, návštěvnice Babího léta*

Foto: Rudolf Herák

Protagonisty letošního Babího léta byli:

Jiří Holoubek, moderátor, kytarista, zpěvák a flétnista, **dětský pěvecký sbor Rokytka,** pod vedením sbormistryně Andrei Čančarové Houfkové, **Steamboat Stompers,** hudební skupina originálně interpretující známá jazzová témata, **Futur Swing,** gypsy jazzový kvartet, **Dobré ráno blues band,** česko-americké trio, **Johny Richter,** kytarista, zpěvák a skladatel, **Tam Tam Batucada,** orchestr složený z bubeníků a perkusistů, **En.dru,** vlastním jménem Ondřej Havlík, hudebník, beatboxer, herec, komik, moderátor a bigbítová kapela z Úval u Prahy **Medvěd 009**.

POČIN V ZÁŘÍ AKTIVNĚ SPORTOVAL

Jako každý rok se klub i se zvířátky odebral na celé léto na pastviny, kde mají koně dostatek trávy, vody i prostoru a mohou tak dostatečně nabrat sílu a „pupíčky" na celoroční náročnou práci s dětmi. Počasí v září přálo, a tak jsme do posledního dne v září nechali stádo popásat nedaleko Čáslavi. Příjezd do Prahy už byl ale dopodrobna naplánován a jakmile jsme celé stádo převezli, pustili jsme se do práce. Všechno bylo zahájeno velkou brigádou 5. září, kdy jsme za vydatné pomoci dětí a rodičů opravili střechy na budovách, posekali okolí jízdárny, prostříhali bujně a nekontrolovaně rostoucí zeleň podél cyklostezky k Hostavicím, kde šípkové keře bránily průchodu a kudy často chodíme s klienty hipoterapie. A obrovské změny se dočkala klubovna, kde přestěhovaný nábytek vytvořil útulné prostředí pro děti i dospělé.

VOLNOFEST

Hned následující víkend 12. září se paravoltižní oddíl zúčastnil na Plechárně na Praze 14 VOLNOFESTU, kde jsme představovali aktivity celého Počinu, ale zvláštní pozornost byla věnována právě paravoltiži, kdy si děti mohly vyzkoušet trenažer, na kterém děti trénují své povinné a volné sestavy. Účast byla i přes nastavená hygienická opatření velká a celý den jsme si tam všichni užili.

PRVNÍ DREZURNÍ ZÁVODY V POČINU 27. 9. 2020

Jezdecký klub již řadu let pořádá paravoltižní závody a abychom daly možnost závodit i dětem z jezdeckého kroužku, připravili jsme pro ně oficiální jezdecké závody v drezuře. Abychom umožnili účast všem dětem, které neměly možnost o prázdninách tolik trénovat, vše se jelo v kategorii hobby za přítomnosti drezurní rozhodčí paní Rychtaříkové, která důsledně sledovala jezdecké výkony všech závodníků a pečlivě jim zaznamenávala do listin všechny postřehy.

3P - PONDĚLÍ S PARAZITÁLNÍM PROJEKTEM

Jezdecký klub Počin je zapojený do projektu MŠMT „Neformální vzdělávání dětí a studentů" a v rámci tohoto projektu probíhal v pondělí u koní projektový den „Paraziti kolem nás" pod vedením RNDr. Zuzany Hůzové z národní referenční laboratoře V Praze 8. Nesmírně zajímavě připravený program, interaktivní hry a spousta informací ze života parazitů – škodičů. Děti skládaly životní cykly parazitů, hledaly vzájemné vazby a řadily k sobě obrázky, které vytvářely smysluplné vztahy.

3.-4. 10. 2020 MISTROVSTVÍ ČR V PARAVOLTIŽI

Zlatý hřeb celé paravolltižní sezóny, na který všichni závodníci čekají, nastal právě první říjnový víkend, kdy v Praze – Orionu probíhalo MČR na koních. Za JK Počin se ho účastnil kůň Šibal a šestičlenné závodní družstvo: Adélka Drozdová, Verča Marečková, Terka Chmelařová, Nici Košnářová, Eliška Čejková a Terka Klocová. Po prvním kole bylo pořadí hodně rozházené a holky věděly, že musí druhé kolo zajet co nejlépe, protože vítězství a mistrovské tituly byly na dosah. Kůň Šibal se v sobotu večer popásal v Braníku u Vltavy, ochutnal místní travní speciality a šel nabírat síly na nedělní klání do boxu spolu s dalšími 5 koníky z celé ČR. V neděli v poledne již bylo jasné, že do Počinu si povezeme 2 ZLATÉ medaile, máme tedy dva mistry republiky, a to Elišku Čejkovou a Veroniku Marečkovou a jedno krásné 2. místo pro Terezu Chmelařovou. Mistrovstvím ČR v paravoltiži jsme zakončili závodní sezónu 2020 a nehledě na omezení, která přináší současná situace, se chystáme další rok opět soutěžit.

Hanka Špindlerová

Parkúr v areálu U Koní

Sobotní dopoledne 12. září patřilo mimo jiné i sportovní akci každoročně pořádané v areálu U Koní pod záštitou MČ Dolní Počernice a s technickou pomocí POČINu – počernické iniciativy. Na rozdíl od epidemiologické situace, která mnohým z nás letošní jezdeckou přípravu komplikovala, počasí nám přálo a akce měla poměrně velkou účast. Celkem jsme viděli na startu 54 startujících dvojic v pěti různých soutěžích.

První soutěž byla určena těm úplně nejmladším jezdcům, přičemž při vedení koní jim zde pomáhal vedle koně běžící (a skákající) vodič. V ostatních soutěžích již jezdci vodili koně zcela sami a obtížnost se stupňovala výškou překážek. Nejmladší, takto samostatně startující jezdkyni, bylo letos pouze 6,5 roku a s kurzem o celkové délce 300 metrů spolu s osmi skoky se se svým čtyřnohým svěřencem poprala na výbornou. Ve vyšších soutěžích jsme viděli již opravdu pěkné jízdy zkušených dvojic, například z JK Koloděje, JK Ronex či Mini farmičky u Čika. Všem děkujeme za příjemné dopoledne a těšíme se v červnu na viděnou, tentokrát při příležitosti Dětského dne.

RNDr. Zuzana Hůzová

Foto: Tomáš Jirsák Havran

Stalo se na faře

V minulém čísle zpravodaje jste si mohli přečíst rozhovor s administrátorem místní katolické farnosti, vysokoškolským profesorem a spoluzakladatelem pražské Vyšší odborné školy JABOK, doc. Liborem Ovečkou. Životní jubilea se sluší v kruhu přátel oslavit i v této pro setkávání složitější době. P. Ovečka slaví v září narozeniny a letos to byly zrovna sedmdesáté. Korona nekorona – to už je důvod k přiměřenému veselí. Sedmadvacátého se proto konala děkovná mše a po ní i setkání farníků a přátel na faře. Přejeme Liborovi Ovečkovi hodně zdraví a dostatek duševních i fyzických sil do dalších jistě plodných let života v naší obci.

Setkání na faře mělo ještě další důvod. Po příchodu Libora Ovečky jako nového administrátora se fara začala uvnitř výrazně proměňovat. Většina místností prošla zásadní rekonstrukcí, která byla s příchodem loňské zimy v podstatě hotová. Až na farní sál v přízemí a přilehlou bývalou kapli. S jejich vylepšením se počítalo někdy do budoucna.

Už před dvěma lety vznikly ve farnosti myšlenky pustit se do volnočasových aktivit pro místní děti i rodiče. Během jarního lockdownu začaly tyto myšlenky kvasit a s pomocí návrhu místní architektky Pavly Říhové a za finanční i pracovní pomoci mnoha farnic a farníků byly opraveny i tyto dvě místnosti. Cílem bylo proměnit je do podoby, která vyhoví jak potřebám farnosti, tak i volnočasových aktivit. Bohužel současná epidemiologická situace znemožnila start projektu. Věříme, že se po odeznění koronakrize aktivity ve prospěch místních dětí, mládeže a rodin opět v nějaké podobě dostanou ke slovu. V rámci zmíněné oslavy kulatin požehnal Libor Ovečka těmto „nově otevřeným" prostorám – větší společenské místnosti a menší místnosti s relaxační atmosférou a dětským hracím koutkem.

Ještě zmíním jednu důležitou - i když ne úplně milou - událost v životě farnosti. Po mnoha letech odchází z pozice pastorační asistentky farnosti Mgr. Marcela Krňávková. Marcela pracovala nejen na poli pastorace, ale byla i pomocnou rukou v administrativě, dalších činnostech farnosti i v komunikaci s obcí. Odvedla spoustu práce při výuce náboženství dětí i při práci s jejich rodinami. Děti má velmi ráda a „její" děti i rodiče jí to opláceli a oplácejí stejně. Proto chci i touto cestou Marcele za její obětavou práci upřímně poděkovat a popřát hodně radosti a spokojenosti v její nové práci s dětmi.

Ing. Stanislav Čihák

Každý poslední čtvrtek novou zemi

Vážení přátelé, cestovatelé, příznivci našich čtvrtečních besed.
S lítostí musím konstatovat, že již od března nemáme možnost se s vámi setkávat. Za vším hledej COVID - 19, nikoli ženu :-). Na konci prázdnin jsme si dělali naděje a na 24. 9. domluvili pokračování našich čtvrtků, ale....

Věříme, že se koronavirová situace vylepší natolik, že budeme moci naše cestovatelská setkávání obnovit. Zatím vás prosíme o trpělivost, přejeme všem pevné zdraví a doporučujeme sledovat vývěsky či stránky Dolních Počernic na internetu, kde vás budeme informovat o našich aktivitách.

Za POČIN ***Hana Jirsáková***

Prádelna – mandl v plném provozu

Vážení příznivci a zákazníci chráněné dílny, která provozuje prádelnu pro veřejnost v Dolních Počernicích!

Rádi bychom vás informovali, že pereme, mandlujeme a žehlíme v plném provozu. V této těžké době se obzvlášť těšíme na vaše prádlo, abychom mohli zachovat naší činnost…

Nedávno (1. září) jsme dovršili plnoletosti – jsme zde pro vás již celých 18 let. Za tu dobu jsme si dokázali získat stálou klientelu, a to především mezi místními obyvateli a také firmami. Mezi naše stálice patří hotel Svornost, Golf Resort Black Bridge, sousedé lékaři ze zdejšího Zdravotního centra, úřad MČ Dolní Počernice, MŠ Duha, firma BeA, pedikúra a autosalon Citroën. Že jste s námi spokojení, naši milí zákazníci, dokazujete tím, že se k nám vracíte.

Moc vám za to děkuji… nejen já, ale hlavně naše holky a kluci prádelníci (klienti s mentálním a kombinovaným postižením) a také pedagogové a asistenti.

Také moc a moc děkujeme panu starostovi a jeho týmu, že nás po celou dobu podporují a vytváří nám dobré podmínky pro naši práci!

Pokud to bude možné, tak bychom chtěli naše osmnáctiny oslavit 12. 12. 2020 v hotelu Svornost a poděkovat našim příznivcům i osobně. Snad se to podaří… Do té doby budeme rádi prát a mandlovat vaše prádlo, tak na nás nezapomeňte, prosím!

Budeme se těšit!!!

Mgr. Gabriela Zdražilová
ředitelka Chráněné dílny sv. Prokop u červeného javoru

Podzimní pozdrav z Mateřské školy DUHA

Měsíc září utekl jako voda a děti se zabydlely na svých třídách. Nově přijaté děti si už začínají zvykat na nové prostředí, kamarády, paní učitelky a všechny dospěláky, co se starají o jejich pohodlí. Jejich první výtvarná dílka jsou již na světě a my všichni z nich máme velkou radost. V naší školce máme pro tento školní rok 2020/2021 zapsaných celkem 154 dětí v šesti třídách. Náš kolektiv učitelek posílily dvě nové paní učitelky – p. Yvetta Nová a Martina Šulcová, které spolu se mnou mají na starosti děti ze třídy Hvězdiček. Vzhledem k neutěšené situaci kolem Covid-19 máme na 1. pololetí školního roku pozastavené všechny doprovodné programy a aktivity, které měly doplňovat náš Školní vzdělávací program. K našim pravidelným nadstandartním aktivitám patří i spolupráce s Pedagogicko-psychologickou poradnou, zastoupenou paní Mgr. Syrovátkovou, se kterou jsme rodičům pravidelně vždy v 1. polovině školního roku zprostředkovaly rodičům besedu „Jak připravit předškoláka na úspěšný vstup do ZŠ". I tuto akci nebudeme moci zprostředkovat. Stejně jako následné orientační testy školní zralosti dětí. Bude nyní na rodičích dětí, které jsou rok před nástupem do ZŠ, aby se kontaktovali s PPP a domluvili si další postup ve chvíli, kdy budou přemýšlet u svého dítěte o odkladu školní docházky. Všichni chápeme důležitost situace a děkujeme rodičům za vstřícnost a spolupráci. Na závěr ukázka práce nejmenších – Hvězdiček.

Přeji všem pevné zdraví a krásné podzimní dny.

Danka Exnerová,
ředitelka MŠ

Základní škola

Začátek letošního školního roku, vzhledem k dlouhé distanční formě výuky, která z důvodu mimořádných opatření proti koronaviru zkomplikovala druhé pololetí loňského školního roku, netrpělivě vyhlíželi všichni žáci, učitelé i rodiče. Na okamžik, kdy po téměř pěti měsících mohli všichni naši žáci usednout do lavic, společně se opět začít učit ve škole a denně potkávat své spolužáky a učitele, jsme se opravdu velmi těšili. S naší školou se na konci června rozloučilo 27 žáků deváté třídy a 11 žáků páté a sedmé třídy, kteří přešli na víceletá gymnázia. 1. září jsme pak přivítali 44 prvňáčků, díky kterým se počet našich žáků celkově zvýšil na 337 v 15 kmenových třídách.

Od začátku školního roku nás nejen ve škole provází řada stávajících i nových nařízení v souvislosti se šířením Covid-19. V první řadě to jsou zvýšená hygienická opatření, používání roušek a omezení ve výuce hudební a tělesné výchovy.

Vzhledem ke zkušenostem z jara jsou všichni učitelé i naprostá většina žáků připraveni okamžitě přejít na případné znovuzavedení distanční výuky. Všichni pedagogové disponují pracovními notebooky, základní škola také výrazně posílila kvalitu internetového připojení. Přesto si všichni přejeme, aby tradiční způsob výuky nebyl nahrazen její distanční formou a mohli jsme se i nadále ve škole všichni setkávat.

Vedení ZŠ

Všechno trochu jinak…

Pro letošní prvňáčky bylo všechno trochu jinak, než v minulých letech... Nemohli přijít k tradičnímu zápisu a ani se svými rodiči navštívit školu v Den otevřených dveří. Neuskutečnila se červnová hravá odpoledne, kdy děti obvykle začínají poznávat své nové kamarády i budoucí paní učitelku. První schůzka rodičů byla odložena až na první školní den a ten nemohl být slavnostně zahájen na hřišti školy, abychom prvňáčky představili všem starším spolužákům… Toto období nemilosrdně poznamenala opatření spojená s celosvětovou pandemií… Veškerá potřebná komunikace tedy probíhala elektronicky. Dnes už máme za sebou úspěšně první školní týdny, dobře se známe, hodně věcí jsme se už společně naučili a práce je za námi vidět. Situace se ale nelepší a dochází k dalším opatřením. 5. října, přesně na Světový den úsměvu, byl vyhlášen zákaz zpěvu, a to i na základních školách… Říká se, že s úsměvem jde všechno líp, a proto se smějme, protože smích je pro tělo velmi prospěšný, podporuje imunitu, snižuje stres, nic nestojí, sami z něho máme lepší náladu, a navíc uděláme radost i všem kolem nás. Jen si držme palce, aby nám ho také nezakázali…

Ivana Hájková *(třídní uč. 1.B)*

Desná v Jizerských horách

Krásné slunné podzimní dny bez roušek si užily děti ze 3.A a 3.B na škole v přírodě v Desné. Tlupy pravěkých lovců poznávaly přírodu Jizerských hor, nebály se dálkových pochodů, ani v nočním lese. Uteklo to jako voda a už teď se těšíme na pokračování naší cesty do pravěku.

třídní učitelky ***Nataša Heráková*** *a* ***Jolana Lukášová***

Základní škola ORANGERY

První ho září usedlo do lavic ZŠ Orangery 17 nových prvňáčků. Jádro tvořili zbojníci z naší MŠ a k nim se přidalo nových pět statečných. Společně s paní učitelkou Lenkou Pařízkovou je můžete potkávat v našem parku, který hojně využívají. Ponechat první třídu v bývalém Frescu v srdci DP parku se ukázalo jako výborná volba. Nová budova byla dokončena včas, ovšem poručit trávě růst ještě neumíme. Proto nám byl přístup na zahradu zpočátku odepřen. Jak náročné by bylo přecházet pravidelně s prvňáčky naší velkou křižovatku u Barborky si asi umíte představit. (Nová budova je v ulici Národních hrdinů 81 - tedy na straně k nájezdu na dálnici.) Tato malá svízel nás ale donutila prozkoumávat „naší" stranu Počernic. Díky tomu jsme zjistili, že vedle MŠ Duha v ulici Svatoňovická se nachází krásná hřiště, která obec nechala zrekonstruovat, a k jejichž využívání jsme dostali svolení. Mnohokrát děkujeme správci – příspěvkové organizaci Oáza Dolní Počernice.

Ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, jsme opět v nouzovém stavu. Prvního září jsme sice nastoupili do školy bez roušek, ale s povinností dodržovat mnohá opatření. Přesto jsme stihli alespoň Den otevřené školy, který se konal v sobotu 5. září. Mohli jsme se tak hned pochlubit naší novou budovou. Bylo to podruhé, kdy jsme se sešli všichni - paní majitelka, paní ředitelka, 3 učitelky, 2 vychovatelky, externí psycholožka a výchovná poradkyně. Pro děti byla připravena stanoviště tak, aby si musely prohlédnout celou školu. V podkrovní jídelně na ně čekalo i výborné občerstvení. S vyplněnými soutěžními kartami ještě navštívily poradenské centrum, kde dostaly odměnu a rodiče mohli pokládat našemu poradenskému týmu otázky týkající se výchovných i vzdělávacích potíží. O Den otevřené školy nebyl takový zájem, jak tomu bylo v minulých letech. Přesto jsme se potkali alespoň s 10 rodinami (cca 25 dětí). Vzhledem k panujícímu strachu z Covidu-19 a pěknému počasí, které většinu obyvatel Prahy vyhnalo mimo město, to považujeme za úspěch. Alespoň se nám dařilo jednotlivé rodiny rozmístit bezpečně v čase i prostoru. Potěšilo nás, že kromě „našich" rodin jsme viděli především samé budoucí prvňáčky. Děti soutěžily se zápalem, jaký umí rozdmýchat jen děti. Házely na terč, opakovaly rytmus, podepisovaly se poslepu, poznávaly po hmatu různé předměty… Rodiče se dotazovali na celkový chod školy, na metody výuky a v neposlední řadě se v poradenském centru vyptávali především na školní zralost jejich potomků a jak mohou případně některé nedostatky trénovat. Naše škola pravidelně pořádá dny ukázkové výuky (termíny budou zveřejněny na webových stránkách), na nichž mají rodiče i děti možnost nahlédnout přímo do vyučovacích hodin. Pro děti je ale příjemné, když mohou do školy přijít a poprvé ji vidět jako prostor, kde si hrajeme a kde je zábava. Proto také pro děti z naší MŠ pořádáme Školohraní – hravá dopoledne v první třídě, kde se děti mají možnost seznámit s prostředím, ale i s budoucími spolužáky. Na letošní rok také plánujeme Školu na nečisto – odpolední hravou výuku, kde si děti budou moci vyzkoušet, jak to v takové škole chodí. Jelikož ale nikdo neví, co nám různá opatření dovolí, jsme velmi rádi, že se nám podařilo nabídnout alespoň toto odpoledne plné her. Velký dík patří Praze 14, která Den otevřené školy pořádá. Bez jejich podpory bychom se možná letos zdráhali podobnou akci uspořádat, což by byla škoda, neboť ohlasy byly velmi pozitivní.

Září bývá v ZŠ Orangery klidné. Nepořádáme mnoho akcí, snažíme se s dětmi vytvořit pravidla tak, aby nám ve škole bylo všem příjemně. Letošní září jsme také zařadili mnoho preventivních programů, abychom se ujistili, že jsou všechny děti po absolvování karantény v pořádku. Velmi nás potěšilo, že nikdo z našich žáků nepovažoval výuku doma za lepší, ale také to, že jsme nenašli žádné zásadní trhliny v úrovni vědomostí a dovedností. Letos se patrně budeme vyhýbat akcím mimo školu jakými jsou divadla, návštěvy muzeí... Budeme se snažit vymýšlet akce vlastní, aby nám nemohly být zrušeny v důsledku vyhlášení nouzového stavu a zároveň, aby se vždy týkaly jen menšího počtu lidí a byly tím pro všechny bezpečné. S rozrůstajícím se učitelským sborem máme čím dál tím více kreativních hlav, které už nyní přinášejí nápady na výuku v centrech, projektové dny, návštěvy externistů… Věřím, že už nebude nutné zavřít plošně všechny školy a že nás tyto malé krize opět posunou dále, stejně jak tomu bylo, když jsme byli nuceni učit na dálku.

Je začátek školního roku, a tak jsme všichni plní energie a optimismu. Věřím, že nejinak tomu bude i v dalších měsících. Zda je můj odhad správný, se jistě dočtete v příštím čísle Dolnopočernického zpravodaje. Za tým ZŠ Orangery Vám všem přeji především zdraví a dobrou náladu. Pokusme se vidět naše sklenice poloplné. Vnímejme krize jako odrazové můstky, které nás nutí překonávat sami sebe.

Za ZŠ Orangery ***Mgr. Barbora Honzíková***

OÁZA DOLNÍ POČERNICE

CHYTRÝ TELEFON „PŘÍTEL V KAPSE"

PŘEHLED LEKCÍ V LISTOPADU A PROSINCI

2. 11. Práce s fotoaparátem v mobilu II.
9. 11. E-MAIL
16. 11. WHATS APP
23. 11. Sociální sítě I.
30. 11. Sociální sítě II.
7. 12. Sociální sítě III.

MŠ ORANGERY

Prázdniny nám utekly jako voda a Orangery školka 1. září přivítala už natěšené děti ve svých třídách. I tento rok si dali všichni učitelé záležet a připravili své třídy tak, aby se všem dětem hned zalíbily a cítily se v ní příjemně. Třídy vypadaly jinak, než je znaly děti před létem a také zde přibyla spousta nových hraček. První školkové dny byly obzvlášť důležité i pro děti, které přicházely poprvé. Začátky ve školce, jak znají rodiče, nejsou pro každé dítě zalité sluncem a nejraději by šlo s mamkou a tatínkem do práce. Avšak přátelský kolektiv dětí a učitelů všem těm nejistotám dá pěkně na frak a brzy už každé dítě vchází do třídy s úsměvem. První týden byl o velkém přivítání a navazování nového přátelství. Všichni jsme si museli tolik říct, kde všude jsme byli? Co všechno jsme viděli? A nejdůležitější otázka, čím vším jsme tam jeli? V dalších týdnech jsme s dětmi mluvili o pravidlech třídy, bezpečnosti na silnici a poznávali naše okolí. Děti se tak mohly seznámit a namalovat si spoustu dopravních značek, dopravních prostředků a vyrobit si společně velkou mapu našeho okolí. Prostřednictvím školky začaly děti hojně využívat i odpolední kroužky. Hlásit se mohly na tenis, sportovní hry, šachy, ježdění na koních, návštěvy solné jeskyně, hraní na flétničky a nově také Bricks 4 Kidz, kde si děti společně s paní instruktorkou vždy postaví něco zajímavého z LEGA. V září jsme vzhledem ke zvýšené opatrnosti velké výlety a akce neuspořádali, ale výlet se staršími dětmi na rozhlednu Doubravku a procházky v našem počernickém parku jsou stejně v širokém okolí nejhezčí. Naše děti jsou nyní rády i za zpestření, které jim nachystal pan starosta v parku. Každé třídě byl věnován záhonek, na kterém si mohou pěstovat bylinky a jiné rostlinky. Říjnový začátek měsíce nás dále doprovázelo slunečné počasí, a proto jsme pravidelné dopolední procházky trávili převážně v parku. Děti se tam bavily sběrem kaštanů a zbarveného listí. Nasbíraný materiál jsme následně využívali při praktických a výtvarných činnostech. Podzimní park nám také udělal perfektní kulisu k individuálnímu focení dětí. Děti si focení užívaly v kupě listí a rodiče byli rádi za krásné fotky od fotografa. Ve školce se děti věnovaly změnám v přírodě, naučily se rozeznávat stromy a jejich plody, změny počasí, tvary a barvy, které nás obklopují. Všem se nám také líbilo, když jsme se zajímali o zdravou výživu a vitamíny v ovoci a zelenině. Děti si upekly i domácí müsli tyčinky a umíchaly šťavnatý ovocný salát, kde každý přiložil ruku k dílu. Během měsíce října se v předškolních třídách začal realizovat preventivní program pro podporu kamarádství za přítomnosti školní psycholožky, která s námi spolupracuje již několik let. Naše školka v tomto měsíci uspořádala venkovní soutěž s názvem Broučkiáda. V následujícím měsíci se děti mohou těšit na vzdělávací program o zvířátkách s Lesy hl. m. Prahy, logopedický screening či návštěvu Malé technické univerzity.

Závěrem přeji za tým Orangery hodně zdraví a plno krásných podzimních chvil.

Bc. Jiří Svačina

U MEDVÍDKŮ - JESLE ORANGERYPAR

Ráda bych se s vámi pozdravila a podělila o naše zážitky společného soužití u nás medvíďat v jeslích. Všechny důležité organizační informace naleznete na našich webových stránkách:

https://ms.orangery.cz/jeslicky

Koncem prázdnin a začátkem nového školního roku jsme se loučili s některými z medvíďat, které jsme předávali dál. Naproti tomu jsme vítali nová. Přinejmenším tak statečná a odhodlaná jako ta odcházející. Zpočátku období vzájemného poznávání se snažíme „přečíst se“ navzájem co nejlépe, abychom se na sebe těšili, zahnali chmury i obavy pro mnohé ze zcela nového. Proto jsme každému „ušili“ režim nástupu takříkajíc na míru.

Máme za sebou dva měsíce zpočátku jiskřící emocemi, naplněné, mohu-li hodnotit, tedy zdárnými adaptacemi, ač z kraje některé jevily se málem nedosažitelné. Nakonec máme se rádi, jsme kamarádi a z jesliček se nám ani nechce.

Vítáme se básničkou, učíme se režim, pravidla, jména, posilujeme vztahy. Poznáváme prostředí i okolí jeslí a zaměstnáváme mysl i ručičky při výtvarných aktivitách. Zpíváme, tančíme a hrajeme pohybové hry. Stavíme komíny, hrady i garáže z kostek, cvičíme pozornost skládáním puzzle, hrajeme pexeso a „vyšíváme“, navlékáme korále. Skládáme obrázky z barevných magnetíků. Poznáváme základní barvičky, učíme se zvuky, určujeme tvary. Umíme se pozdravit, při bolístce pohladit.

Bez ohledu na počasí trávíme většinu času venku. Vycházkujeme se za doprovodu oblíbených říkanek a písniček. Také vláček je tématem, každé houknutí stojí za otočení. Chodíme i na delší procházky a pozorujeme proměny přírody. Když počasí dovolí, vyrážíme na hřiště a převážíme, stavíme, hromadíme, vaříme. Máme rádi kolotoč i houpačku, na zahrádce nebo v parku nejraději pobíháme, hrajeme si na letadélka i na schovku. Takže, byť by byly občas chvíle napětí, jsou rázem rozbité. A všichni se usmíváme. Po vydatné vycházce a dobrém jídle máme rádi pohádku.

Z plánů, které máme a pokud nám současná „corona situace“ dovolí, bych zmínila… drakiádu, adventní dílničku, babiččino předčítání pohádek, pohybové soutěže na Den otců i dětí, překvapení pro maminky, fotografování rozkvetlých jarních parků a výstavy, výlet do ZOO s rodiči…

Věřím, že tu vaše děti spolu s námi zažívají „barevné dny“ splněných přání a nadějí!

Majka Brychová

NEPŘEHLÉDLI JSTE?

LEGIONÁŘI • str. 12 až 14

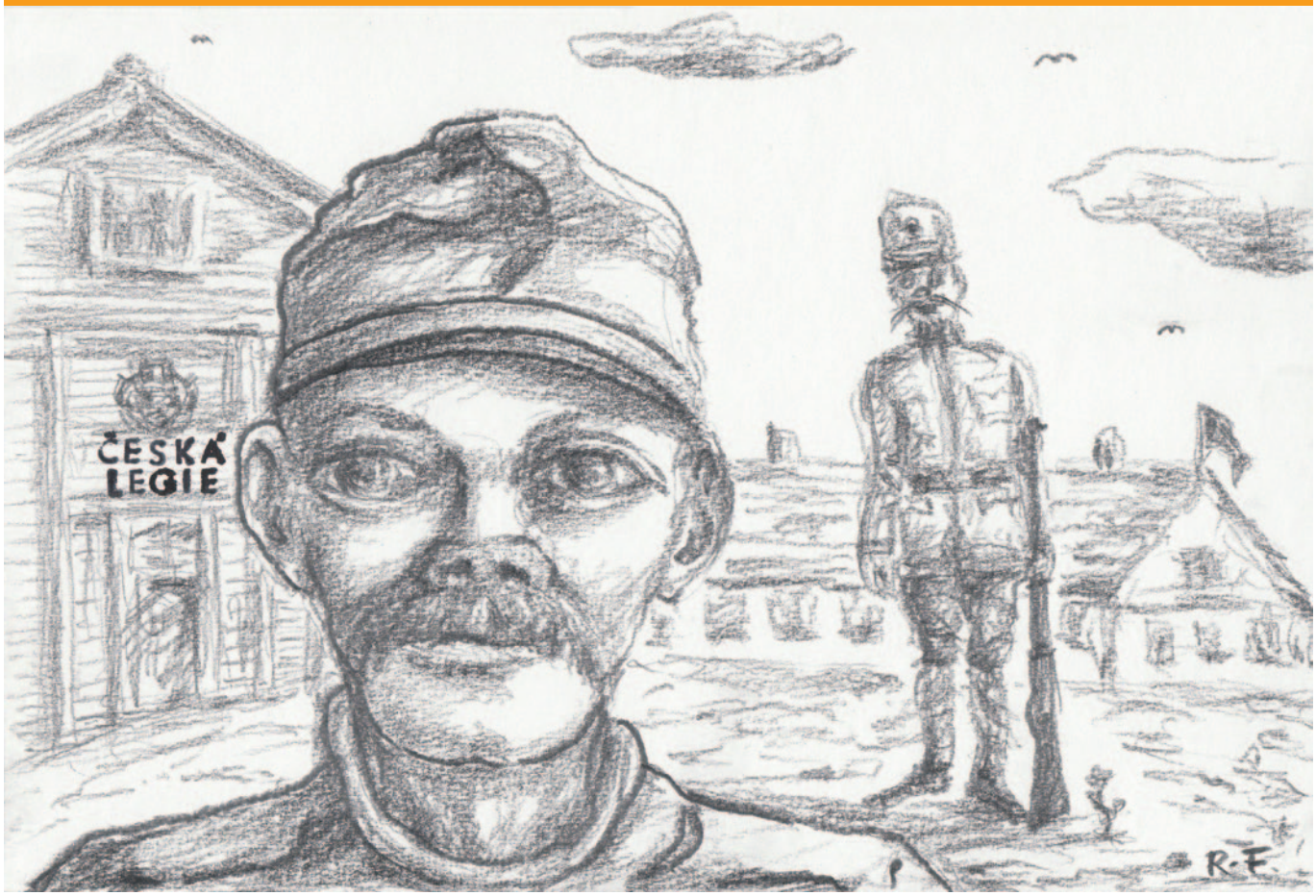

DOLNOPOČERNICKÝ TENIS • str. 16 a 17

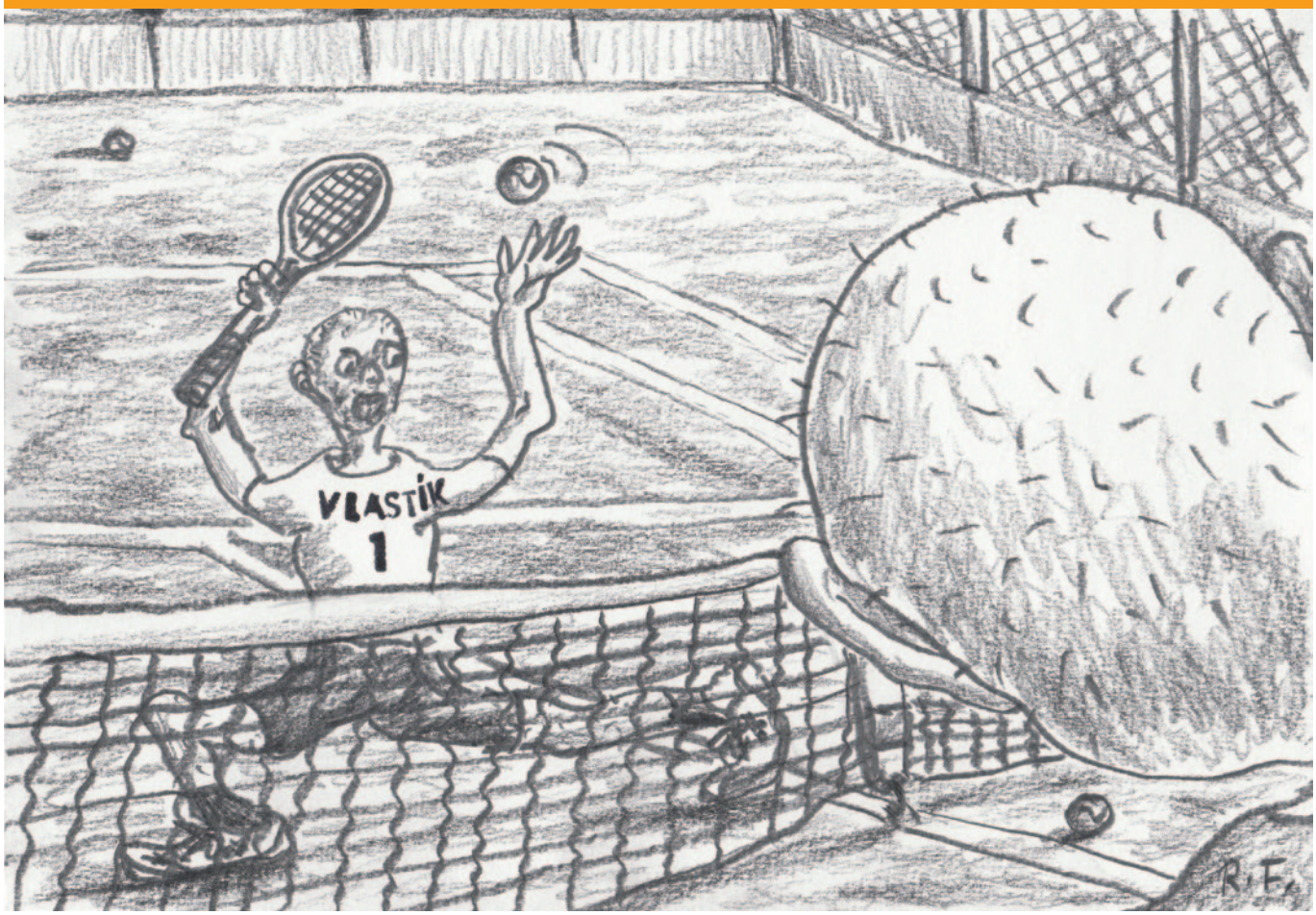

Kresba: ak. mal. Roman Franta

CYKLO POČERNICE
Půjčovna lyží
skiservis
Celosezónní zapůjčení:
Dětský komplet: 1.450,- lyže, boty, hole (helma zdarma)
Dospělý komplet: 1.890,- lyže, boty, hole (helma zdarma)
MONTANA AUTORIZOVANÝ SKI SERVIS
WINTERSTEIGER
Po - Pá 9.00 - 18.00
So 9.00 - 12:00
Kompletní broušení lyží s voskem od 239,-
Náchodská 708/79, Horní Počernice, Praha 9
Bezkonkurenční ceny půjčovny a skiservisu
www.cyklopocernice.cz ☎ 281 928 897

ODHAD
aktuální tržní ceny
NEMOVITOSTI
ZDARMA
Chcete prodat nemovitost? Využijte naše zkušenosti.
www.realitykoci.cz
koci@realitykoci.cz
tel.: 777 777 599

Ing. Ivan Kočí,
realitní poradce,
člen realitní komory

LEKTOR HRY NA KYTARU.
Výuka hry písniček i teorie.
Těším se na lekce u Vás
nebo on-line. Firsov
T.: 777 909 997
ladaef@seznam.cz

Farmářské trhy Dolní Počernice

Každý pátek od 13 do 18:00

SVATEBNÍ OBŘAD
Zámecká zahrada Dolní Počernice

OÁZA DOLNÍ POČERNICE
EMAIL: OAZADOPO@OAZADOPO.CZ
TEL: 281865754

Dolnopočernický zpravodaj /ročník XXXV/číslo 9,10/2020, vychází 30. 10. 2020, uzávěrka příštího čísla: 1. 12. 2020
Vydává: Městská část Praha – Dolní Počernice, Stará obec 10, 190 12 Praha – Dolní Počernice, IČO 00 240 150, Kontakt: **zpravodaj@dpocernice.cz.**
Periodický tisk – vychází 6x ročně. **Distribuce:** zdarma do všech domácností MČ Praha – Dolní Počernice. Registrován pod evidenčním číslem MK ČR E 23482
Redakční rada: MUDr. Pavel Boček – předseda, Mgr. Markéta Stehlíková – místopředseda, Markéta Brožová, ak. mal. Roman Franta, Ivana Hájková, Ing. Hana Jaklová, Mgr. Tomáš Jirsák, Hana Jirsáková, PhDr. Dagmar Jílková, Martin Šíla, PhDr. Drahoslava Kráčmarová, Ph.D., Světla Parkanová (editor)
Za obsah textů odpovídají jejich autoři. Na **www.praha-dolnipocernice.cz** najdete toto číslo v elektronické podobě.
Grafická úprava a sazba Citadela s.r.o.